

Ny forsvarsalliance med USA: Mette Frederiksens ultimative magtarrogance.

Udtalelse af Tom Gillesberg, formand for Schiller Institut i Danmark den 11. Februar 2022

Når Mette Frederiksen i sin rolle som statsminister inden for få dage har afholdt hele to pressekonferencer, hvor hun flankeret af udenrigsministeren og forsvarsministeren har talt i forherligende toner om kampen for frihed og suverænitet, så er det nok et tegn på, at det er netop de erklærede principper, som hun i en studehandel er blevet pålagt at ofre for fortsat opbakning til hendes fremadrettede personlige karriere. Da Anders Fogh Rasmussen brugte sin platform som dansk statsminister til at støtte Storbritanniens og USA's ulovlige krig imod Irak, der blev legitimeret med løggen om at Irak havde masseødelæggelsesvåben, endte det som bekendt med, at han blev belønnet med posten som generalsekretær for Nato og en international rolle som arrangør af konferencer til støtte for den britisk-amerikanske kampagne for at nedbryde suveræniteten hos de lande, der formaster sig til ikke blindt at følge de diktater, der kommer fra London og Washington.

Hvad har Mette Frederiksen gang i? At give USA ret til at udstationere militærpersonel og udstyr på dansk jord under amerikansk suverænitet afskaffer Danmarks nationale suverænitet og vil i stedet afsløre Danmark som en ren amerikansk vasalstat. Selv i de mørkeste stunder under den kolde krig, da Danmark var truet af sovjetiske planer om en

besættelse af Danmark, var det noget, som danskere med respekt for både nationen og sig selv ikke ville tillade. Det ville have reduceret Danmark fra en nation til blot at være kanonføde i supermagternes stedfortræderkrig (Afghanistan er et skoleeksempel på, hvordan den slags typisk ender).

Forslaget til en ny forsvarsalliance mellem Danmark og USA har som sin grundantagelse, at vi skal forberede os på krig med Rusland, noget som bliver underbygget af mediernes svulstige krigspropaganda. Men siden den kolde krigs afslutning har Rusland på intet tidspunkt truet Danmark eller andre dele af Nato, men har tværtimod passivt set til, mens stadig flere dele af det tidligere Sovjetunionen og dets interessesfære blev indlemmet i Nato. Da turen så kom til Ukraine, sagde Rusland fra, og kræver nu aftaler, der kan garantere Ruslands fremtidige sikkerhed. Det burde være en kærkommen anledning til at diskutere en inkluderende sikkerhedsarkitektur for Europa, som det faktisk blev lovet Rusland, da de satte Østtyskland og de andre tidligere Warszawapagt-lande fri i lighed med de andre sovjetrepublikker. En sikkerhedsarkitektur, hvor både øst og vest kan føle sig hjemme. I stedet ser vi en mobilisering for sanktioner og krig, hvor Danmark nu skal spille en udvidet rolle, på bekostning af danske interesser.

Hvordan kan det forsvares, at Mette Frederiksen overhovedet overvejer at sige ja til et for Danmark så ufordelagtigt og potentielt ødelæggende forslag i dag? Blot fordi en ven kræver at få lov til at dele seng med din ægtefælle eller dit barn, så behøver man jo ikke takke ja. Det er tydeligt, at Mette Frederiksen har lavet en aftale med djævelen, som i dette tilfælde er den britisk-amerikanske finansielle magtelite, der kontrollerer den vestlige efterretnings- og sikkerhedspolitik. I betragtning af den berettigede foragt, som Mette Frederiksen med flere udviste for Helle Thorning-Schmidt og andre, der helt åbenlyst var villige til at ofre sine vælgeres og nationens interesser for at være en del af magten, så vil

nemesis ramme dobbelt hårdt, hvis Mette Frederiksen fortsætter med dette skoleeksempel på hybris.

Om Mette Frederiksen har fået et tilbud hun ikke kunne afslå, eller hvad hun forventer at få som tak for denne ofring af danske interesser og suverænitet, ved jeg ikke. Givet er det, at det på ingen måde er i dansk interesse at indgå en sådan aftale. Det vil ikke forbedre den danske sikkerhed men kraftigt forværre den. Danmark vil flytte sig selv ind i kategorien af strategiske mål for atommagten Rusland. Danmark udstiller sig samtidigt som et land, der ikke længere frit kan handle og interagere med det voksende antal lande, der i lighed med den nylige Beijing-erklæring fra Rusland og Kina ikke længere vil acceptere en særlig vestlig ret til at bestemme de internationale spilleregler, men som mener, at vi skal have en multipolær inkluderende verdensorden, hvor alle nationer bliver respekteret og kan samarbejde uden først at skulle spørge om lov i London eller Washington.

At Mette Frederiksen foreslår dette samtidigt med at chefen for Forsvarets Efterretningstjeneste, Lars Findsen, er varetægtsfængslet under anklage for højforræderi og uden mulighed for at kommunikere med offentligheden, bør få mere end et enkelt øjenbryn til at løfte sig og få flere end blot mig til at spørge, hvad pokker der egentlig foregår? Vi må råbe vagt i gevær og få Folketingets medlemmer til at gøre op med den slappe følgagtighed, de plejer at udvise over for magtens arrogance, specielt blandt "de gamle" partier, og sammen med modige patrioter i de danske institutioner få stoppet denne ødelæggelse af dansk suverænitet og danske interesser inden det er for sent.

Zepp-LaRouche: Den unipolære verden er forbi; vi har brug for en ny model for internationale relationer

Den 9. februar (EIRNS) – “Verden befinder sig i øjeblikket i en utrolig farlig situation, med en kold krig, der truer med at blive til en varm krig hvert øjeblik”, udtalte Helga Zepp-LaRouche i et interview i Pakistans PTV Worlds “Views on News”, der blev sendt i dag. [<https://youtu.be/px40p0cU824>] Vi er de legendariske 100 sekunder fra midnat til en atomkatastrofe, en krigsfare, der udspiller sig omkring de ekstreme spændinger omkring Ukraine. Storbritannien og USA lægger massivt pres på Europa for fuldt ud at få det til at tilslutte sig, for at tvinge Rusland ind i et strategisk hjørne og iværksætte den brændte jords økonomiske sanktioner og angreb på landet. Men i øjeblikket er Europa ikke helt med på ideen – hvilket kan ses på den tyske kansler Olaf Scholz’ tur til Washington og især den franske præsident Emmanuel Macrons seks timers diskussion i Moskva med den russiske præsident Putin. De er i stigende grad klar over, at den nuværende konfrontationspolitik, der er drevet af sammenbruddet i det transatlantiske finanssystem, ikke kan fortsætte, ellers vil det lykkes dem at sprænge hele verden i luften.

Men vi er også vidne til begyndelsen af en gigantisk international politisk og økonomisk omlægning. “Jeg mener ikke, at vi skal undervurdere det utroligt vigtige historiske møde, som fandt sted mellem den kinesiske præsident Xi Jinping og den russiske præsident Vladimir Putin under OL, hvor de indgik et nyt strategisk partnerskab, som er en ny model for internationale relationer”, udtalte Zepp-LaRouche. Dette afspejler, at den unipolære verden er fortid, og at lande

rundt om i verden – fra Pakistan til Argentina til Ungarn – reagerer på denne nye virkelighed. “Det tager politikere og medierne et stykke tid, før denne virkelighed indfinder sig”, bemærkede Zepp-LaRouche.

“Europæerne er lige nu helt og aldeles skræmte over muligheden for, at Ukraine-krisen kan komme ud af kontrol,” erklærede Zepp-LaRouche, “og de forsøger at bringe en ny model på banen. Men jeg tror, at der er brug for noget andet. Vi befinder os lige nu ved et brydningspunkt i den samlede historie, og vi har brug for en ny model for internationale relationer, hvor tænkning i geopolitik, i blokke, i krige af den ene mod den anden inden for et nulsumsspil – dette må overvindes.”

Der skal skabes en ny international sikkerhedsarkitektur, baseret på alle nationers universelle økonomiske udvikling, selv om vi står på tærsklen til en frygtelig eksistentiel fare. “Vi må indgyde folk håb om, at det kan lade sig gøre”, sagde Zepp-LaRouche i dag til et møde med medarbejdere fra Schiller Instituttet. Især amerikanerne skal sikre sig, at USA sammen med Rusland og Kina samarbejder om konstruktive løsninger på verdens problemer.

Schiller Instituttets og Rådet for internationale Anliggender i Ruslands (RIAC) fælles seminar den 10. februar om “Den humanitære krise i Afghanistan: På vej til en langsigtet løsning” er et sådant presserende forum. (<https://schillerinstitute.com/blog/2022/02/07/seminar-the-humanitarian-crisis-in-afghanistan-toward-a-long-term-solution/>)

En dialog 100 sekunder før midnat

Den 8. februar (EIRNS) – Vi begynder med at give en kort beskrivelse, som ellers ikke er tilgængelig for amerikanerne, af, hvad der foregik under de seks timers diskussioner, der fandt sted for flere dage siden mellem præsident Vladimir Putin fra Rusland og Emmanuel Macron fra Frankrig. Det skal påpeges, at præsident Joe Biden samtidig med disse drøftelser mødtes med forbundskansler Olaf Scholz fra Tyskland. Før deres respektive møder med USA og Rusland havde Scholz og Macron talt i telefon, og de talte også i telefon umiddelbart efter afslutningen af disse møder. Macron tog derefter til Ukraine for at mødes med præsident Zelensky, og han skulle vende tilbage til Tyskland for at rådføre sig med forbundskansler Scholz efter dette møde.

Præsident Putin: “Jeg er præsidenten dybt taknemmelig for at drøfte disse spørgsmål i Moskva i dag. Jeg mener, at disse sikkerhedsspørgsmål ikke kun vedrører Rusland, men også Europa og verden som helhed.

“Se, vores forslag omfatter ikke kun NATO’s udvidelse, som vi er imod, men også et andet punkt: at der ikke skal opstilles offensive systemer nær vores grænser. Hvis alle ønsker fred, ro, velvære og tillid, hvad er så dårligt ved ikke at opstille offensive våben nær vores grænser? Er der nogen der kan fortælle mig, hvad der er forkert ved dette?

“Hvis NATO er en fredelig organisation, hvad er der så galt i at bringe dens infrastruktur tilbage til niveauet i 1997, da NATO-Rusland-aftalen blev underskrevet? Det ville skabe betingelser for at opbygge tillid og sikkerhed. Er det dårligt?

“Vi kan lade løftet om “åbne døre” være, selv om spørgsmålet

fortsat er på dagsordenen. Det er en nøgleprioritet for os, og jeg har forklaret hvorfor. Vi talte om det i seks timer.

“I morgen flyver præsident Macron til Kiev. Vi er blevet enige om, at han i det mindste vil fremlægge sin handlingsplan vedrørende dette. Jeg er ham dybt taknemmelig for, at han giver dette så meget opmærksomhed, og at han forsøger at finde en løsning på dette spørgsmål af stor betydning for os alle sammen.”

Præsident Macron:... “Jeg mener, at det først og fremmest er Frankrigs ansvar at have det stærkest mulige forhold til Rusland. Vi er to store europæiske nationer og vigtige verdensmagter. Vi er to permanente medlemmer af FN’s Sikkerhedsråd.

“Bilaterale forbindelser er af stor betydning for os, først og fremmest for at få dem til at udvikle sig og for at træffe fælles beslutninger om akutte internationale spørgsmål. Vi forsøger at gøre det i forbindelse med det iranske spørgsmål og tilstræber at finde et kontaktpunkt i Libyen og lignende anliggender. Vi har uenigheder, men vi finder stadig kompromiser. Det er indlysende for mig.

“For det andet tror jeg, at præsident Putin og jeg er enige om, at Rusland er et europæisk land. De, der kan se Europa, bør kunne arbejde sammen med Rusland og finde måder at opbygge fremtiden i Europa og med europæere. Er det let? Nej, men Europa blev også skabt gennem vanskelige initiativer, der havde umiddelbare virkninger. Så ja, vi har vanskeligheder, men vi må ikke give op.

“Endelig er dette Frankrigs mission, det er Frankrigs rolle. I disse seks måneder har vi formandskabet i Den Europæiske Union. Vores rolle er at gøre EU’s stemme hørt og tage hensyn til en række komplekse omstændigheder i kommunikationen med naboer som Rusland, der spiller en afgørende rolle for vores sikkerhed, og også at lytte til alle europæere. Det har jeg

gjort i de seneste dage. Når jeg er her, forsøger jeg at være den person, der kan bidrage til at finde den rette vej.

“Jeg har en simpel overbevisning. Kan vi øge vores kollektive evne til at skabe fred uden vores kontakter med Rusland? Nej, det kan vi ikke. Hvem overlader vi denne rolle til? Til andre.

“Vi har uoverensstemmelser. Det er vi klar over. Nogle gange lykkes det os ikke at komme videre, og det er resultatet af sådanne uoverensstemmelser. Men vi forsøger at finde kompromiser. Jeg anser det for at være mit ansvar. Vores opgave er at sørge for, at disse kompromiser beskytter vores partners og allieredes interesser. Derfor skal vi i de kommende dage og uger påbegynde dette vanskelige arbejde, træffe nye beslutninger for at beskytte disse garantier, samtidig med at vi stadig beskytter vores grundlæggende principper og vores naboskabsforbindelser, for vores geografi vil ikke ændre sig. Det er derfor, vi fortsætter.”

Der har været seriøse forhandlinger og diplomati i gang med en daglig dialog mellem statsoverhovederne fra Tyskland, Frankrig, Rusland og USA samt Ukraine, ikke kun for at forhindre et potentielt udbrud af krig, tilsigtet eller utilsigtet, men også, med Macrons ord, for “i fællesskab at vise vilje til at arbejde på sikkerhedsgarantier og opbygge en ny sikkerheds- og stabilitetsorden i Europa.” Denne kendsgerning er blevet fortrængt fra de amerikanske og europæiske borgeres bevidsthed til fordel for mediernes sidespring, der af den russiske talsmand Maria Zhakarova rammende nok er blevet karakteriseret som “psykedeliske fobier”.

I den forbindelse blev “The Ned Price Experience” endnu en gang mandag kaldt frem af reporter Matt Lee, denne gang støttet af en kollega. Udenrigsministeriets talsmand, Ned Price, forsøgte at forfalske sin udveksling i sidste uge med reporter Lee, som blot havde spurgt Price om beviser, der kunne underbygge hans “af udenrigsministeriet godkendte”

påstand om, at Rusland havde fremstillet en "false flag"-video, der skildrer et angreb fra Ukraine på Rusland, herunder ved hjælp af "kriseaktører" a la Alex Jones. I mandagens udveksling, hvor Price igen nægtede at fremlægge nogen som helst beviser, spurgte Lee igen: "Har du noget mere, som du kan sige for at underbygge din påstand – end du havde at sige i sidste uge? Det er det hele."

Price: "Ud over det vi fortalte dig i sidste uge ... i ganske detaljerede vendinger om de russiske planer ... Vi har ikke yderligere at tilføje om det." Anden reporter: "Så du siger, at beviset på at du har ret er, at der faktisk ikke vil ske noget? Er det det du siger? ... fordi I ved at bringe dette ud vil have forhindret russerne i at gøre det, korrekt?"

Mens praksis omkring udenrigsministeriets snak (StateSpeak) tidligere har været genstand for satire, gennem årtier af forfattere som Joseph Heller og Kurt Vonnegut, er Ned Price og andre reaktioner på Ukraine nu mere som dialogen i "Venter på Godot" – selvsikker uigennemsigthed, uimodtagelig for fornuft, men internt samstemmende og derfor "indlysende" for taleren alene. Uanset NATO's indvendinger mod virkeligheden understreger sidste uges aftale mellem Rusland og Kina imidlertid en realitet, som Lyndon LaRouche for præcis 40 år siden udførligt diskuterede i sit "et 50-årigt udviklingsprogram for Stillehavsområdet": Tyngdepunktet for den menneskelige civilisation har flyttet sig til Afrika, Asien og det indiske subkontinent, hvor mere end fem milliarder af de næsten otte milliarder mennesker på planeten bor.

NATO's anstrengte diskussioner om "indflydelsessfærer" i forhold til Kina og Rusland svarer til at bruge Ptolemæus' miskrediterede epicyklusser til at tegne mere og mere udførlige "revisioner" af en "gammel, gal, døende imperial verden", som er ved at blive endegyldigt overgået gennem investeringer i avancerede energiformer, rumfart og produktionssystemer anvendt på minedrift, industri og

landbrug, hvilket skaber en helt ny verdensplatform – og de mennesker, som vil producere og drage fordel af denne omstilling. De, der ikke har til hensigt at gå glip af Jordens næste halvtreds års fremskridt, “gør det klart med fødderne”, hvilken side af fremtiden de har til hensigt at være på.

Udenrigsministeriets uheldige gestikulationen, som bør latterliggøres, skal også tages alvorligt; den tjener til at skjule den faktiske udenrigspolitiske praksis af USA, dets “Jago-lignende” kontrollant Storbritannien og andre lige så skyldige deltagere i den igangværende sultedød og fordærvede ligegyldighed i Afghanistan og Yemen, som de mest iøjnefaldende, samt i brugen af sanktioner mod sårbare stater i hele verden. Opmærksomheden blev henledt på dette ved mandagens møde i FN’s Sikkerhedsråd under den åbne debat om “Generelle spørgsmål vedrørende sanktioner: forebyggelse af deres humanitære og utilsigtede konsekvenser”. I modsætning til Cambodja, 1975-79, kan verden ikke lade som om den ikke ved, hvad der foregår i landet.

USA kan ikke lade som om det ikke er ansvarligt. De enkelte borgere, der er bevæbnet med sociale medier og andre former for kommunikation, kan ikke påstå, at de er magtesløse eller stumme i forhold til at stoppe en af de grusomste former for mord, udsultning. Dantes grev Ugolino kunne i det mindste hævde, at han spiste sine børn som følge af ekstrem sult. I dag er vi som grev Ugolino med hensyn til vores forbrug af måske en million eller flere børns liv i Afghanistan, enten fordi vi forsvarer den folkemorderiske politik, der nu er i gang, eller fordi vi ikke formår at ændre den.

Det russiske råd for internationale Anliggender (RIAC) og Schiller Instituttet (SI) indkalder torsdag den 10. februar, 2022, kl. 14 dansk tid, til et seminar om emnet “Den humanitære krise i Afghanistan: På vej til en langsigtet løsning”. Vær med og hjælp med at gennemføre instituttets Operation Ibn Sina, ikke kun for at redde Afghanistan, men for på den måde at redde den transatlantiske civilisations sjæl.

100 sekunder i tolv på atomkrigsuret: Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur!

af Helga Zepp-LaRouche

“En atomkrig kan ikke vindes og må aldrig føres”, erklærede de fem atommagter og permanente medlemmer af FN’s Sikkerhedsråd i en fælles erklæring den 3. januar i år. Eftersom brugen af atomvåben altid indebærer en risiko for at bruge hele atomvåbenarsenalet, og da selv en procentdel af det er tilstrækkeligt til at forårsage menneskehedens udryddelse, af denne grundlæggende indsigt faktisk have praktiske konsekvenser for alle atomvåbenmagters militære strategi. Men på trods af denne fælles erklæring lancerede USA’s strategiske kommando i den sidste uge af januar manøvre “Global Lightning”, som har til formål at teste de amerikanske atomstyrkers operative beredskab.

Selv om der var tale om en såkaldt “rutinemæssig” manøvre, der i år blev integreret med USA’s Indo-Pacific Command og derfor var rettet mod en mulig konfrontation med Kina, kan den i forbindelse med de øgede spændinger mellem Rusland og USA og NATO kun ses som endnu et, men måske det farligste, element i den leg med ild, som Vesten i øjeblikket spiller med Rusland og Kina.

Timing af manøvre falder perfekt sammen med USA’s og

Storbritanniens endnu ubeviste påstande om, at Rusland planlægger et militært angreb på Ukraine i slutningen af januar og midten af februar, hvilket den russiske regering gentagne gange har benægtet. Øvelsen i indsættelse af atomvåben er baseret på den nuværende atomkrigsplan fra USA's strategiske kommando. Hans. M. Kristensen, direktør for Nuclear Information Project of the Federation of American Scientists, kunne på grundlag af Freedom of Information Act få fat i titelsiden af denne plan, kaldet "Stratcom Conplan 0810-12, Strategic Deterrence and Force Deployment, Change 1". Kristensen, en af de mest kompetente specialister inden for nuklear strategi og våben, forklarede til Newsweek, at Global Lightning-øvelsen ikke blot forudsætter et atomart førsteangreb fra den ene eller den anden side, men en fortsat atomkrig, der fortsætter efter den første udveksling af slag.

Selv om de enkelte dele af denne nye krigsplan, der er blevet operationel siden den 30. april 2019, er underlagt den største hemmelighedsfuldhed, er konturerne af denne plan ved at tegne sig. Antagelsen er, at USA og NATO vil være i stand til at overleve et atomart førsteangreb fra Rusland eller Kina, derefter gengælde, absorbere yderligere angreb, gengælde igen osv. i en fortsat militær konfrontation. Denne atomkrigsplan omfatter ikke kun atomvåben, men også forskellige andre dødbringende systemer, såsom missilforsvarssystemer, målrettede energivåben såsom elektromagnetiske pulsvåben og lasere, cyberangreb og rumvåbenangreb fra rummet. Hvem skal kunne overleve en sådan fortsat atomkrig? De få mennesker, der kan gemme sig i dybe underjordiske bunkere? De morbide fantasier i Dr. Strangelove ligner en børnefødselsdag ved siden af dette.

Sidste års Global Lightning-manøvre i april 2021 fokuserede på den potentielle konflikt med Rusland; i år var den helliget den mulige konfrontation med Kina. Pentagons forskellige strategidokumenter siden 2017 har i stigende grad defineret Rusland og Kina som geopolitiske rivaler og modstandere og

erstattet kampen mod den globale terrorisme med konkurrencen mellem stormagterne som en strategisk prioritet. Samtidig blev moderniseringen af den nukleare triade, som Obama-regeringen påbegyndte, fortsat, og tærsklen for brug af atomvåben blev i stigende grad sænket, bl.a. ved at der blev indsat lavtydende sprænghoveder på Trident-ubåde.

Den strategiske konflikt

Selv om der ikke har været mange officielle kommentarer, kom præsident Putins meddelelse den 1. marts 2018 om nye russiske nukleare systemer – Awangard hypersonisk missil, et interkontinentalt ballistisk missil med 20 gange lydhastigheden og fremragende manøvreedygtighed, der gør det amerikanske missilforsvarssystem stort set forældet, Kinschal hypersonisk krydsermissil samt atomdrevne krydsermissiler, hurtige undervandsdroner og laservåben – som et chok for det vestlige militæretablisement. I mellemtiden har Kina også udviklet sine egne supersoniske missiler med infrarød målsøgningsteknologi, en evne, som det amerikanske militær måske først vil få om to til tre år. Amerikanske satellitbilleder har fortsat lokaliseret omkring 300 missilsiloer under opførelse på spredte steder i Kina, hvoraf nogle måske forbliver tomme, men i andre er atommissiler i en tilstand af “affyring ved varsling” for at undgå et afvæbnende overraskelsesangreb.

Det er i store træk den strategiske baggrund for de to traktater, som Putin den 17. december præsenterede for USA og NATO med anmodning om, at de skulle indeholde juridisk bindende garantier for, at NATO ikke udvider sig længere mod øst og ikke installerer offensive våbensystemer ved Ruslands grænser, og at der også gives garantier for, at Ukraine ikke bliver optaget i NATO.

I modsætning til mange transatlantiske politikere og medier mener general Kujat, den tidligere generalinspektør for de tyske væbnede styrker, at ophobningen af ca. 120.000 russiske

tropper nær den ukrainske grænse, hvoraf nogle befinder sig flere hundrede kilometer væk, ikke tyder på et forestående angreb på Ukraine, men at Rusland ønsker at bruge denne trussel til at demonstrere styrke for at fremtvinge forhandlinger med USA og NATO på lige fod.

Indtil videre har USA og NATO nægtet at give tilsagn om Putins hovedkrav og synes kun villige til at give det, som Rusland anser for sekundære tilsagn om nye nedrustningsforhandlinger. Putin har bebudet "militær-tekniske foranstaltninger" i tilfælde af en endelig afvisning. I betragtning af, at stationering af potentielt offensive våbensystemer nær Ruslands grænser i forbindelse med NATO's udvidelse mod øst – det gælder f.eks. Aegis-missilforsvarssystemet, der er stationeret i Polen og Rumænien – har skabt en situation for Rusland, der kan sammenlignes med stationeringen af sovjetiske missiler på Cuba, opstår spørgsmålet om, hvordan disse "foranstaltninger" kan se ud. Den amerikanske Ruslandseksperter Gilbert Doctorow har mistanke om, at dette kunne indebære opstilling af atombevæbnede SS-26 Iskander-M-kortdistancemissiler i Hviderusland og Kaliningrad for at true NATO's frontlinjestater og Østtyskland til gengæld. Han har desuden mistanke om, at Rusland kunne placere atombevæbnede Zircon-overlydsmissiler ud for kysten af Washington DC, som russiske eksperter tidligere har sagt kunne ødelægge den amerikanske hovedstad så hurtigt, at præsidenten ikke ville have tid til at flygte med Air Force One. Teoretisk set kan zircon-overlydsmissilerne naturligvis opsendes overalt på verdenshavene, og de er meget vanskelige at opdage og opfange for konventionelle luftforsvarssystemer på grund af deres ni gange lydhastighed og manøvredygtighed under flyvning.

Det er derfor kun logisk, at Bulletin of Atomic Scientists' "dommedagsur" kun viste 100 sekunder i tolv den 20. januar 2022. Der er kun ca. halvandet minut til den nukleare apokalypse. Selv om der siden optrapningen af krisen i Ukraine efter næsten 40 års dyb søvn i antikrigsbevægelsen har været

en lang række appeller, opfordringer og åbne breve – senest fra 100 organisationer i USA, der kræver, at præsident Biden nedtrapper spændingerne med Rusland – er truslens enorme omfang på ingen måde trængt ind i den offentlige bevidsthed.

Manglende klarhed om årsagerne

Men selv blandt de fleste mennesker i Vesten, der erkender den akutte fare, er der uklarhed om de underliggende årsager til den eksistentielle trussel mod menneskehedens eksistens. De ligger på den ene side i den systemiske karakter af det neoliberale finanssystems krise, som nu er gået ind i sin hyperinflationære slutfase, og på den anden side i det krav, som dette finanssystems elite i City of London, Wall Street og Silicon Valley stiller til en unipolær verden, hvor det alene er denne elites magtinteresser der bestemmer, hvad der skal ske i den "regelbaserede orden".

Dilemmaet er nu et dilemma med modsatrettede dynamikker. I den transatlantiske verden siden paradigmeskiftet i august 1971, som Lyndon LaRouche profetisk anerkendte, da Nixon effektivt afsluttede Bretton Woods-ordningen ved at afskaffe de faste valutakurser og dermed åbnede vejen for spekulativ profitmaksimering, et voksende skift væk fra investeringer i den produktive fysiske økonomi og hen imod spekulation i stadig mere eksotiske derivatbaserede finansielle produkter, hvoraf den seneste tåbelighed er "at flytte billioner" til den grønne New Deal.

De dermed forbundne investeringer i industrier med den lavest mulige energistrømsdensitet repræsenterer i sidste ende set ud fra et fysisk økonomisk synspunkt en lige så omfattende kapitalødelæggelse som investeringer i militær produktion af våbensystemer og hæren. At denne effekt for det meste ikke erkendes, hænger sammen med, at man forveksler pengeværdier, penge med reel rigdom, og med den

illusionen om, at børsnoterede selskabers aktieværdier siger

noget om økonomiens produktivitet. Det er naturligvis i de yachtbesiddende milliardærers interesse, hvoraf nogle for længst har købt lejligheder i lavtliggende bunkere i Australien og andre steder, at bobleøkonomien opretholdes så længe som muligt, selv om andelen af den fattige befolkning fortsætter med at vokse, og middelklassen fortsætter med at skrumpes.

Da Sovjetunionen opløstes i 1991, og den transatlantiske elite trods alle advarsler – f.eks. fra pave Johannes Paul II – gav efter for fantasien om at have “vundet” den kolde krig og fortolkede “historiens afslutning” således, at hele verden nu skulle underkaste sig den neoliberale, regelbaserede orden, så de heller ingen grund til at holde løfterne til Rusland om ikke at udvide NATO mod øst. Hele spektret af instrumenter til at cementere den unipolære verden blev taget i brug: regimeskift enten gennem farverevolutioner eller “humanitære” krige mod alle regeringer, der stadig holder fast ved andre værdier. Viktoria Nuland pralede offentligt med, at udenrigsministeriet havde brugt fem milliarder dollars på NGO'er alene i Ukraine, hvilket i første omgang førte til den “orange revolution” i 2004. Da præsident Janukovitj i slutningen af 2013 nægtede at tilslutte sig EU's associeringsaftale, ikke mindst fordi EU er fuldt forbundet med NATO med hensyn til traktater og sikkerhed, kom den ikke så demokratiske side af den regelbaserede orden frem i form af Maidan-nazistkuppet i februar 2014. Som følge heraf blev Krim ikke annekteret af Putin, men ved en folkeafstemning af Krimbefolkningen, som ønskede at undslippe Kievs fascistiske politik. Allerede dengang erklærede Putin, at Vesten virkelig var interesseret i at holde Rusland i skak, og at hvis det ikke var Ukraine, ville de have fundet et andet påskud for at gøre det.

Den afgørende opstramning over for Rusland og Kina blev senest i 2017 synliggjort ved at ændre sprogbrugen i Pentagons sikkerhedsdoktriner og karakterisere disse to lande som

“modstandere” og “autokratier”. Mens de vestlige institutioner i første omgang havde reageret på Xi Jinpings annoncering af den nye silkevej i september 2013 med en vidtrækkende blackout i hele fire år, reagerede disse institutioner nu på det største infrastrukturprojekt i menneskehedens historie, som om det var en eksistentiel trussel – nemlig mod den unipolære verden! Stort set alle sanktioner, der er blevet indført ensidigt overalt i verden, dvs. uden beslutninger i FN’s Sikkerhedsråd, har i sidste ende haft som hovedformål at forhindre Kinas økonomiske fremgang og Ruslands genvinding af sin status som en aktør i verden.

Udskriften af to unavngivne embedsmænd fra Det Hvide Hus’ pressebriefing den 25. januar afslører på chokerende vis denne hensigt. Her præsenterer de en lang række “strenge økonomiske foranstaltninger” – begyndende med det højeste eskaleringsniveau – for at modarbejde Putins strategiske ambitioner om at industrialisere sin økonomi ved at nægte ham adgang til alle moderne, udviklede teknologier som f.eks. kunstig intelligens, kvantecomputere og alle teknologier relateret til forsvar og rumfart, for at forhindre ham i at “diversificere” økonomien ud over eksport af olie og gas og for at opnå en atrofiering af den russiske økonomi.

Denne politik, der er formuleret i et utroligt brutalt sprog, er intet andet end en fortsættelse af Jeffrey Sachs’ såkaldte “chokterapi” fra 1990’erne, hvis udtrykkelige mål var at reducere Rusland fra at være en supermagt i Sovjetunionens dage til at være et råvareeksporterende land i den tredje verden. Denne politik var dengang som i dag en krigserklæring – den eneste forskel er, at Putin er ikke en ynkelig figur som Jeltsin, er blev forkælet af Vesten af geopolitiske årsager, men en strålende strateg, der ved, hvordan han skal forsvare Ruslands interesser.

De ikke mindre hadefulde tirader mod Kina, som man i dag kan høre fra imperiets hofskribenter og fra tidligere maoister fra SDS-tiden, som i dag er steget til topstillinger i De Grønne,

kan imidlertid ikke ændre noget ved den kinesiske økonomis enestående succes, som i 2021 havde en vækstrate på over 8 % på trods af Corona. Kina har gjort mere for menneskerettighederne end noget andet land i det såkaldte vestlige værdifællesskab ved at løfte 850 millioner mennesker ud af fattigdom i sit eget land – herunder uighurerne, som nu nyder en langt bedre levestandard og en befolkningstilvækst over gennemsnittet – og ved at give mange udviklingslande mulighed for at overvinde fattigdommen for første gang.

De samme kredsers tavshed om den største humanitære katastrofe, der er udløst af de vestlige sanktioner i Afghanistan, hvor næsten en million børn sulter, og hvor i alt 24 millioner mennesker risikerer at dø denne vinter, besegler deres totale miskredit.

Fælles erklæring fra Putin og Xi

Hvis forskellige forfattere har advaret om, at kampagnerne mod Rusland og Kina kunne føre til, at disse to lande kommer endnu tættere på hinanden, kan de være tilfredse, for det er præcis, hvad der nu er sket i forbindelse med Putins besøg ved de olympiske lege i Kina. Det haster imidlertid med at tage de ideologiske briller af og erkende den ekstraordinære mulighed, som den fælles erklæring giver hele verden i denne ekstremt farlige verdenssituation.

Det 16 sider lange dokument med titlen "Fælleserklæring fra Den Russiske Føderation og Folkerepublikken Kina om internationale forbindelser i en ny æra og om en global bæredygtig udvikling" indeholder en opfordring til at erstatte den geopolitiske konfrontation med et økonomisk samarbejde som grundlag for en fælles sikkerhedspolitik. Begge nationer appellerer til NATO om at afstå fra yderligere ekspansionsplaner, at overvinde tankegangen fra den kolde krig og at forankre de langsigtede sikkerhedsgarantier, som Rusland kræver. Den rolle, som internationale organisationer som G20, BRICS, APEC og ASEAN spiller, bør styrkes. Rusland vil

samarbejde om gennemførelsen af det "globale udviklingsinitiativ", som Kina har foreslået, og understreger betydningen af begrebet "ét fællesskab om menneskehedens skæbne".

Lad os tænke tilbage på de hundrede sekunder i tolv på atomkrigens ur: Hvem vil benægte, at vi er et udeleligt skæbnefællesskab? I de seneste uger er der blevet rejst mere forsigtige røster til fordel for en ny paneuropæisk sikkerhedsarkitektur, der omfatter Rusland og Ukraine, og som kunne vedtages i en ny Helsinki-aftale. I betragtning af den komplekse verdenssituation, truslen mod verdensfreden, der berører alle stater, og den uadskillelighed, der er forbundet med alles sikkerhed, er det imidlertid nødvendigt at gå videre end Helsinki og skabe en international sikkerhedsarkitektur, der omfatter alle verdens staters sikkerhedsinteresser.

Denne arkitektur skal være baseret på principperne i Westfalens fred, dvs. at alle staters interesser skal sikres, og især deres ret til økonomisk og kulturel udvikling. Bevarelsen af verdensfreden forudsætter en fuldstændig og endelig forkastelse af malthusianernes politik og kræver, at alle nationer får ubegrænset adgang til de videnskabelige og teknologiske fremskridt, der er opnået. Denne nye orden – som er forudsætningen for menneskeartens overlevelse – kræver et nyt paradigme, der skal udnytte de bedste traditioner fra alle kulturer på det højeste humanistiske niveau.

Vi har et valg: Enten lader vi uret tikke videre, indtil de sidste hundrede sekunder er gået, og så vil der ikke være nogen tilbage til at kommentere resultatet. Eller vi kan huske, at vi er den eneste kendte kreative art i universet, og vi kan forme vores fælles fremtid.

zepp-larouche@eir.de

100 sekunder til midnat på dommedags-uret.

Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur!

“En atomkrig kan ikke vindes og må aldrig udkæmpes.”

Schiller Instituttets internationale online-konference.

Lørdag den 19. februar

Panel 1 inkluderer Jens Jørgen Nielsens tale.

Se også Panel 2 med Helga Zepp-LaRouches hovedtale:

Videokonferencen kan her ses på denne side og her på den internationale Schiller Instituts hjemmeside.

Talerlisten inkluderer Jens Jørgen Nielsen fra Danmark.

Den nuværende strategiske krise mellem USA og Rusland med dens potentielle termonukleare undergang, er en trussel mod hele menneskeheden. Der skal etableres en ny sikkerhedsarkitektur, som garanterer retten til sikkerhed og økonomisk og kulturel udvikling for alle nationer.

Vi må tilbageføre dommedags-uret, ved at se på årsagerne til krig:

- Den ødelæggende, hyperinflationære eksplosion af det transatlantiske, neoliberale finanssystem
- De angloamerikanske eliteres dødbringende fantasi om, at de for evigt kan påtvinge verden deres “regelbaserede orden” [i modsætning til en “lovbaserede orden”.]

Schiller Instituttet afholder denne hårdt tiltrængte dialog, for at drøfte årsagerne til den store globale krise og finde løsningerne på disse.

Panel 1; kl. 16 dansk tid:

Hvem og hvad er drivkraften bag fremdriften mod en verdenskrig? Hvor tæt er vi på?

Talerlisten på engelsk:

Moderator: Dennis Speed (US), The Schiller Institute

Keynote: Harley Schlanger (US), The Schiller Institute: “What Happens After D-Day? Will Russia Invade Ukraine?”

Natalia Vitrenko (Ukraine), Chairwoman, Progressive Socialist Party of Ukraine (PSPU): “Ukraine’s Role in Present World Affairs”

Graham Fuller (US), 25-year career as a CIA operations officer, author: “The Validity of the Concept of Spheres of Influence”

Col. (ret). Alain Corvez (France), International Consultant, former Counselor for the French Defense and Interior Ministries, “Evaluation of the Strategic Situation; a French Perspective”

Jens Jorgen Nielsen (Denmark), former Moscow correspondent for the Danish daily *Politiken*; author; Director, Russian-Danish Dialogue and assistant professor, communication and cultural differences. Niels Brock Business School. “Why We Need a New

Security Architecture.”

James Jatras (US), diplomat, former advisor to U.S. Senate Republican leadership: “The Evolution of NATO in the Post-Soviet Period”

Q&A Session

Panel 2: kl. 20 dansk tid:

Udformning af en ny strategisk arkitektur: Den russisk-kinesiske fælles aftale af 6. februar, og det økonomiske udviklingsperspektiv for Schiller Institutets forslag om Verdenslandbroen.

Moderator: Dennis Small (US), Ibero-American Director, *Executive Intelligence Review*

Keynote: Helga Zepp-LaRouche (Germany), Founder and chairwoman of The Schiller Institute: “Long-Term Survival: A New International Security Architecture”

Shakeel Ahmad Ramay (Pakistan), Political Economist: “Imran Khan’s Proposal for Pakistan To Mediate the U.S. and China”

Alejandro Yaya (Argentina), Civil Institute of Space Technology: “Argentina Joins the Belt and Road Initiative”

Dr. Carlos Gallardo (Peru), President, Christian Democratic Party of Peru: “Development Is the Name of Peace in South America”

Tony Magliano (US), Internationally syndicated Catholic social justice and peace columnist. “War Is Not Inevitable! We Have a Moral Obligation To Save Afghans from Starving! The Need To Create a New, Human-Centered Paradigm”

Q&A Session

Den oprindelige invitation:

Schiller Instituttet afholder en international online-konference med to paneler lørdag den 19. februar, for at stadfæste denne særdeles fornuftige erklæring fra de fem atomvåbenmagter og permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd, som de bekræftede i en fælles erklæring den 3. januar i år. Konferencen vil også fremlægge en {løsning} på den nuværende krise: etableringen af en ny sikkerhedsarkitektur, der garanterer alle nationer retten til sikkerhed og til økonomisk og kulturel udvikling. For at gøre dette er det bydende nødvendigt med en dialog om årsagerne til og løsningerne på den nuværende krise.

I den sidste uge af januar afholdt USA's strategiske kommando øvelsen Global Lightning for at teste de amerikanske atomstyrkers beredskab som led i en atomkrigsplan, der har været i kraft siden 2019, og som er baseret på den antagelse, at USA og NATO ville være i stand til at overleve et atomart, første angreb fra Rusland eller Kina, for derefter at gøre gengæld, at absorbere yderligere angreb, at gøre gengæld igen osv. i en vedvarende militær konfrontation.

Præsident Putin havde i 2018 bekendtgjort Ruslands nye atomvåbensystemer, herunder det hypersoniske missil Avangard, det hypersoniske krydsermissil Kinzhal, atomdrevne krydsermissiler, hurtige undervandsdroner og laservåben. Dette var et enormt chok for det vestlige militære etablissement.

Men præsident Putin reagerede på farverevolutionerne fra 2004-2014 og de såkaldte "humanitære" krige rettet mod alle regeringer, som var uvillige til at lade deres egne nationer blive udplyndret. De 5 milliarder dollars, der blev brugt på NGO'ere alene i Ukraine, er velkendt, hvilket i sidste ende blev til det nazistiske Maidan-kup i februar 2014, lige uden for Ruslands dørtrin.

Den 17. december 2021 fremlagde Putin to udkast til traktater

til USA og NATO, hvor han insisterede på, at der ikke måtte ske nogen yderligere udvidelse af NATO mod øst (især ind i Ukraine), og at der ikke skulle stationeres offensive våbensystemer ved Ruslands grænser. I betragtning af den manglende seriøse reaktion indtil videre, har Putin bebudet "militær-tekniske foranstaltninger" i tilfælde af en endelig afvisning.

En amerikansk ekspert har beskrevet, at han formoder, at Ruslands "militær-tekniske foranstaltninger" kan omfatte opstilling af hypersoniske Zircon-krydsermissiler med atomvåben, der affyres fra havet ud for Washington D.C., som russiske eksperter tidligere har udtalt kunne ødelægge den amerikanske hovedstad så hurtigt, at præsidenten ikke ville have tid til at gå om bord på Air Force One for at undslippe.

Flere og flere mennesker vågner op til den kendsgerning, at der kun er de berømte hundrede sekunder før midnat tilbage på dommedags-uret.

For at standse uret må årsagerne til krig tages op til behandling: 1) Det transatlantiske neoliberale finanssystems hyperinflationære slutfase; og 2) det finansielle etablissemments dødbringende fantasi i City of London, Wall Street og Silicon Valley om, at de kan gennemtvinge deres "regelbaserede orden" i en unipolær verden i al evighed.

De grundlæggende årsager går tilbage til skiftet i august 1971, der blev profetisk erkendt af Lyndon LaRouche, da Nixon effektivt afsluttede Bretton Woods-systemet ved at afskaffe de faste valutakurser og dermed banede vejen for spekulativ profitmaksimering. Dette forårsagede det stigende skift væk fra investeringer i den produktive, fysiske økonomi og hen imod spekulation i stadig mere eksotiske, derivat-baserede finansielle produkter, og nu "flyttes trillioner" til den grønne New Deal.

Set fra et fysisk økonomisk perspektiv, repræsenterer denne

politik for at drive investeringer ind i industrier med den lavest mulige energi-gennemstrømningstæthed, i sidste ende en omfattende ødelæggelse af kapital, ligesom investeringer i den militære produktion af våbensystemer.

Alt for mange mennesker er forvirrede omkring finansielle værdier, som adskiller sig fra reel værdiskabelse. De har købt den illusion, at børsnoterede selskabers aktie værdier siger noget om økonomiens produktivitet – hvilket de ikke gør.

Nogle mere fornuftige røster har talt til fordel for en ny paneuropæisk sikkerhedsarkitektur, der omfatter Rusland og Ukraine, i en ny Helsinki-aftale. Men i betragtning af den komplekse verdenssituation, truslen mod verdensfreden, der berører alle stater, og det faktum at enhvers sikkerhed er indiskutabel, er det nødvendigt at gå videre end Helsinki og skabe en international sikkerhedsarkitektur, der omfatter sikkerhedsinteresserne for samtlige lande på jorden.

Et sådant forslag er netop uddybet i en artikel, som Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, for nylig har offentliggjort: "100 sekunder til midnat på dommedags-uret": Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur!" Denne arkitektur skal være baseret på principperne fra den Westfalske Fred; dvs. den må garantere alle staters interesser og frem for alt deres ret til økonomisk og kulturel udvikling. Bevarelsen af verdensfreden kræver en total og definitiv afstandtagen fra malthusiansk politik, og kræver universel adgang for alle nationer til de videnskabelige og teknologiske fremskridt, der er opnået. Denne nye orden – som er en forudsætning for menneskehedens overlevelse – fordrer et nyt paradigme af tænkning, der må bygge på de bedste klassiske traditioner fra alle kulturer på det højeste humanistiske niveau.

Hvem kan benægte, at vi er et udeleligt skæbnefællesskab?

Vi har et valg: Enten lader vi uret tikke videre, indtil det sidste af de hundrede sekunder er gået, og så vil der ikke

være nogen tilbage til at kommentere resultatet, eller også kan vi ihukomme, at vi er den eneste kendte kreative art i universet, og sammen skabe vores fælles fremtid.

Den humanitære krise i Afghanistan: På vej til en langsigtet løsning: Fælles videokonference: Rådet for internationale anliggender i Rusland og Schiller Instituttet, torsdag den 10. februar kl. 14

Det russiske råd for internationale Anliggender (RIAC) og Schiller Instituttet (SI) indkalder til et seminar, torsdag den 10. februar, 2022, kl. 14 dansk tid om emnet:

Blandt de emner, der vil blive drøftet af et panel af seks talere, vil være:

Hvad er årsagerne til den humanitære krise i Afghanistan?

Hvad er de geopolitiske konsekvenser af en nødlidende stat i Afghanistan?

Hvad skal der til for at vende den umiddelbare risiko for

omfattende hungersnød og flygtningeproblemer?

En langsigtet løsning på den humanitære krise: de globale magters rolle.

Indlednings- og afslutningserklæringer vil blive præsenteret af Dr. Andrej Kortunov, generaldirektør for RIAC, og Helga Zepp-LaRouche, (international) formand for SI.

Andre talere vil være:

Ivan Safranchuk, direktør fra Center for Eurasiske Studier ved MGIMO-universitetet

Temur Umarov, forsker ved Carnegie Moscow Center

Jim Jatras, amerikansk diplomat, tidligere rådgiver for det republikanske parti i det amerikanske senat

Graham Fuller, 25 års karriere som operativ CIA-officer, forfatter

Seminaret varer to timer og vil være tilgængeligt på Schiller Instituttets websted.

Der er også en Schiller Institut videokonference lørdag den 19. februar med titlen:

100 sekunder til midnat på Dommedags-uret – Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur!

“En atomkrig kan ikke vindes og må aldrig udkæmpes.”

Rusland og Kina udsender en fælles erklæring om en "ny æra" for udvikling

Den 4. februar (EIRNS)- I anledning af åbningen af de XXIV (24) olympiske vinterlege i Kina i dag, deltog præsident Xi Jinping og præsident Vladimir Putin i åbningsceremonien, afholdt omfattende drøftelser, offentliggjorde 15 økonomiske og politiske aftaler og udsendte en "fælles erklæring fra Den Russiske Føderation og Folkerepublikken Kina om de internationale forbindelser, der går ind i en ny æra og den globale, bæredygtige udvikling". Læs dokumentet her.

Det 16 sider lange dokument indledes med en vurdering af verdenssituationen – kriser og potentialer – og fortsætter derefter med en gennemgang af fire områder af strategisk betydning med specifikke oplysninger. Erklæringen er en opfordring til lederskab, til at handle for menneskeheden, ikke en opfordring til at "tage parti" i dødsensfarlige geopolitiske spil. Det er først og fremmest baseret på et engagement i økonomisk fremgang, som grundlag for sikkerhed.

Det sted, hvor der er et akut behov for en øjeblikkelig, koordineret indsats fra verdens side, er Afghanistan. Dødstallet stiger time for time blandt børnene på grund af underernæring, kulde og sygdom, som alt sammen kan forebygges. Den 2. februar gjorde den afghanske ambassadør i Indien, Farid Mamunzay, opmærksom på, at mange nationer har "vendt Afghanistan ryggen" på et tidspunkt, hvor behovet er så desperat. Derudover fremhævede han Indien med stor anerkendelse, for at have sendt seks tons medicin og andre forsyninger og nye midler, samt for den indiske donation af hvede, som vil blive transporteret med lastbiler gennem Pakistan til Afghanistan fra den 10. til 12. februar. Hele 50.000 tons skulle blive leveret inden for en måned. Der kommer andre individuelle donationer ind, men der mangler udbygning og mobilisering.

Desuden er der et grundlæggende krav til USA og Europa om at frigøre den afghanske regerings 9,5 milliarder dollars i midler, - som de uretmæssigt har indefrosset, - så landet kan fungere. I går blev der i det amerikanske Repræsentanternes Hus, stillet et ændringsforslag om dette emne, men det blev ikke vedtaget. Som Schiller Instituttet tweetede på det tidspunkt, hvor ændringsforslaget blev behandlet: "Gør ikke med Afghanistan, hvad det Britiske Imperium gjorde med irerne, idet det lod dem sulte eller emigrere! BREAKING: Progressive [i Kongressen] vil fremtvinge afstemning om Bidens politik, om vilkårligt at udsulte Afghanistan til døde. MEN: Repræsentanternes Hus stemte det ned! Skam jer!"

I Kina-Rusland-dokumentets indledende afsnit noteres det – uden at nævne navne – at der er nationer og personer, der "anvender ensidige fremgangsmåder til at løse internationale problemer og griber til magt; de griber ind i andre staters interne anliggender, krænker deres rettigheder og interesser og fremkalder modsætninger, forskelle og konfrontationer, hvilket hæmmer menneskehedens udvikling og fremskridt..."

Det første af de fire områder, der drøftes indgående i erklæringen, er, at "demokrati er en universel menneskelig værdi og ikke et privilegium for et begrænset antal stater..." Det er forkert, at "visse stater" forsøger at påtvinge "deres egne 'demokratiske standarder' på andre lande" og handler for at "etablere blokke", der går imod ægte demokrati.

For det andet er "udvikling den vigtigste drivkraft, for at sikre nationernes velstand" og dermed sikkerhed. "Det er afgørende at styrke partnerskab forbindelserne" for at fremme udviklingen. Kina og Rusland forpligter sig til yderligere samarbejde mellem Bælte- og Vej-Initiativet og EAEU (Eurasisk Økonomisk Union). Rusland vil deltage i "gruppen af venner af det globale udviklingssamarbejde (foreslået af Kina) under FN's ledelse".

For det tredje indeholder det længste afsnit, som omhandler

“alvorlige internationale sikkerhedsudfordringer”, den eftertrykkelige erklæring, at “De to parter (den betegnelse, der i erklæringen anvendes for Rusland og Kina) er imod, yderligere udvidelse af NATO og opfordrer den Nordatlantiske Alliance, til at opgive sine ideologiserende koldkrigs tilgange...”. Desuden: “Den kinesiske side har sympati for, og støtter de forslag, som Den Russiske Føderation har fremsat, om at skabe langsigtede, juridisk bindende sikkerhedsgarantier i Europa.” De to parter “er også imod dannelsen af lukkede blokstrukturer og modsatrettede lejre i Asien-Stillehavsområdet ...” Og: “Den russiske side bekræfter på ny sin støtte til princippet om ét Kina, og stadfæster, at Taiwan er en uomstuelig del af Kina, og er imod enhver form for uafhængighed af Taiwan.”

Det fjerde afsnit identificerer FN som havende en “central koordinerende rolle i internationale anliggender” og opfordrer til samarbejde, ikke konfrontation mellem verdensmagterne. G20, BRICS, APEC, ASEAN og WTO (der skal “reformerer”) diskuteres indgående. De to parter “går ind for en udvidet anvendelse af SCO’s regionale struktur for antiterrorisme “. Den nylige “fælles erklæring fra lederne af de fem atomvåben stater om forebyggelse af atomkrig og undgåelse af våbenkapløb” bekræftes, og der drøftes skridt til nedtrapning af atomvåben og risici.

Dette er kun udvalgte punkter i den fælles erklæring, men betydningen er tydelig. Dette er et velkomment initiativ, der sætter den farlige geopolitik, der er i spil i forbindelse med Ukraine, i skarp kontrast til USA’s, UK’s og NATO’s planer og deres fordærvede, forsætlige passivitet, som dræber mennesker i Afghanistan.

Schiller Instituttets rolle, som en aktiv platform, for at få sandheden frem og fremme dialogen om de nødvendige politikker er afgørende. En international konference er planlagt til senere i denne måned.

Fornemmelsen af, hvad der kan gøres, var indeholdt i en erklæring, som blev udsendt i dag af senator kandidaten for New York, Diane Sare, på førstedagen af gademøder den 5. februar i New York City og flere dusin andre byer rundt om i landet, for at protestere mod krigshandlingerne fra Washington/UK/NATO. Sare skrev: "Lyndon LaRouches enke og grundlægger af Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche, har fremlagt et alternativ til denne vej mod udslettelse, og omdrejningspunktet er det afghanske folks skæbne, som i øjeblikket er dømt til en pinefuld død af sult og sygdom, på grund af sanktioner og USA's og de europæiske bankers beslutning om, at indefryse deres midler i kølvandet på USA's pludselige exit. Lige nu sulter over 7 millioner børn, hvoraf en million er tæt på at dø.

"USA, Rusland og Kina kunne i fællesskab stå i spidsen for en indsats, der involverer de omkringliggende nationer, ikke blot for at levere den desperat, fornødne humanitære bistand, men også for at opbygge et fuldt funktionsdygtigt, moderne sundhedssystem i dette krigshærgede land. Dette ville kræve en ny infrastruktur til at levere vand og elektricitet, samt moderne transportsystemer. Taliban skal naturligvis være i centrum for forhandlingerne, men de har allerede indledt forhandlinger med mange af disse nationer og har intet at vinde ved at lade deres folk lide.

"Dette initiativ, som Zepp-LaRouche kalder "Operation Ibn Sina (Avicenna)", efter den geniale islamiske lærde og læge, der blev født i denne region for over 1200 år siden, er en mulighed for at opbygge tillid mellem stormagterne, der nu er faretruende tæt på krig, og samtidig forhindre den forestående sultedød for så mange som 23 millioner mennesker.

Ved at tilslutte sig "Operation Ibn Sina", kan USA afværge en atomkrig og redde millioner af menneskers liv i Afghanistan. Der er et presserende behov for handling nu. Som digtere har forstået bedre end politikere, dikterer den universelle lov, at disse sultende børns skæbne sandsynligvis bliver din egen,

hurtigere end du måske kan forestille dig.”

Udvalgt billede: Irina Iriser

Putin redefinerer krigsskuepladsen: Det skyldes økonomien!

Den 2. februar (EIRNS) – Den 17. december 2021 fremlagde Rusland offentligt to traktatudkast til hurtig vedtagelse – et med USA og et med NATO – som omhandler Ruslands eksistentielle betænkeligheder, med hensyn til Ruslands eksistentielle sikkerhed i forbindelse med NATO's ubønhørlige ekspansion mod øst, og placeringen af truende våbensystemer ved landets grænser. Rusland krævede omgående skriftlige svar på deres indtrængende forslag til at bremse det stormløb mod krig, der udgår fra Vesten. (https://www.mid.ru/en/foreign_policy/news/1790809/)

Den 26. januar fremlagde USA og NATO fortrolige, skriftlige svar til Rusland. Men den 1. februar udtalte den russiske præsident Vladimir Putin på en pressekonference: “Lad mig understrege, at vi nøje analyserer de skriftlige svar, som vi modtog fra USA og NATO den 26. januar. Det står dog allerede klart ... at de grundlæggende, russiske betænkeligheder, blev ignoreret.”

Putin satte dernæst tingene på spidsen: Han fortalte pressen, at USA og NATO i virkeligheden ikke var bekymret for Ukraines sikkerhed, men brugte dette anliggende som en slags bjørnefælde, som en undskyldning for at indlede en total økonomisk krigsførelse mod Rusland for at ødelægge dets

økonomi og forhindre landets industrialisering". Hovedopgaven er at hæmme Ruslands udvikling... Ukraine tjener blot som et middel til at nå dette mål ... ved at trække os ind i en slags væbnet konflikt."

Dagen efter meddelte Kremles rådgiver, Juri Ushakov, at Putin skal mødes med den kinesiske præsident Xi Jinping i Beijing den 4. februar, hvilket tydeliggør, at de to lande er dybt allierede, i både økonomiske og sikkerhedsmæssige spørgsmål. De to præsidenter vil afgive "en fælles erklæring om internationale relationer i den nye æra, samt global bæredygtig udvikling ... [som] vil afspejle Ruslands og Kinas fælles synspunkter om de vigtigste globale udfordringer, herunder sikkerhedsspørgsmål", oplyste Ushakov.

Helga Zepp-LaRouche glædede sig i dag over, at der lægges vægt på den underliggende økonomiske krise bag krigsfare og også på den nødvendige totale internationale økonomiske omstilling, der er nødvendig for at skabe en varig fred. De seneste trusler fra amerikanske og især britiske embedsmænd om, at de har til hensigt helt at udslette Ruslands evne til at industrialisere og udvikle sig, er endelig ved at vække folk til den virkelighed, som Lyndon LaRouche har advaret om i årtier.

Zepp-LaRouche udtalte i sin ugentlige webcast den 28. januar: "Sproget i dette er så brutalt, at det i bund og grund udtrykker: Se – vi formåede med chokterapien i 1990'erne, med Jeffrey Sachs i Jeltsin-perioden, at forvandle en tidligere supermagt til et råstofproducerende tredjeverdensland, og nu vil vi nægte Rusland retten til at industrialisere ved at anvende sådanne foranstaltninger. Det er allerede en form for krigserklæring! Hvordan kan man nægte et land at udvikle sig industrielt?... Hvis man læser sproget, hvordan det er skrevet, viser det en tankegang, som er den tankegang, der kendetegner et parti, der allerede erklærer krig."

Zepp-LaRouche fortsatte: "Vi sidder på en krudttønde: Årsagen

til al krigsfare er, at det finansielle system er ved at sprænge i luften. Der er mange rapporter om, at de såkaldte 'emerging markets', som er et synonym for udviklingslandene, kan få en enorm gældskrise, hvis der sker den mindste 'tilspidsning' af renteniveauet fra Federal Reserve, den amerikanske centralbank. Så nødvendigheden af at følge LaRouches fire love og for alvor bevæge sig i en helt anden retning og genopbygge verdensøkonomien ved at have en egentlig udvikling, begyndende med et globalt sundhedssystem, er af største vigtighed."

Zepp-LaRouche noterede sig, at der i mange lande rundt om i verden er en begyndende og betydelig modstand mod krigskampagnen og endda mod den økonomiske politik, der er årsag til den: nogle mennesker er ved at blive konfliktramte og urolige, og det med rette. "Dette er et oplagt øjeblik til at fokusere den voksende krigsangst i mange nationer rundt om i verden mod briterne", udtalte Zepp-LaRouche, "som trods alt er de politiske ophavsmænd til det globale fremstød mod krigsførelse blandt supermagter. Dette kunne ødelægge deres evner for altid."

Zepp-LaRouche henledte igen opmærksomheden på det ubeskrivelige folkemord, der er i gang i Afghanistan, hvor halvdelen af befolkningen er i fare for at sulte ihjel i løbet af vinteren, hvilket i høj grad skyldes den ulovlige indefrysning af landets aktiver i udlandet, og de nådesløse økonomiske sanktioner, der er pålagt landet. Blandt de mest umiddelbart truede er 1 million børn, der er så underernærede, at de, hvis de befandt sig i et udviklet land, ville høre hjemme på hospitalets intensivafdelinger. Dette er en forbrydelse mod menneskeheden, som er ved at ske for øjnene af os, og den begås af de samme britiske og amerikanske finansielle interesser, som står bag krigshandlingerne mod Rusland og Kina.

Udvalgt billede: IanLavrinovich,Pexels

NYHEDSORIENTERING den 4. februar 2022: Mette Frederiksens problem: Arrogance + Ignorance = Katastrofe. Video, lyd og resumé..

Med formand Tom Gillesberg.

Lyd:

<http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2022/02/tg-4.2.22-cut.mp3>

Resumé:

Før åbningsceremonien ved OL i Beijing er der topmøde mellem Putin og Xi Jinping hvor Rusland og Kina vil bekræfte det tætte venskab og nok fremlægge nye økonomiske samarbejdsaftaler. Man forbereder at gøre sig uafhængige af amerikanske dollars og SWIFT-systemet. Vestens diplomatiske boykot understreger at man ikke kan regne med Vesten.

Mette Frederiksens presse møde på Marienborg, hvor hun annoncerede at Danmark nu er i frontlinjen imod Rusland og

ikke ville have en ligeværdig dialog er en farlig kurs. Arrogance + Ignorance = Katastrofe. Man er ikke dumme men dumlærde. Man fravælger med fuldt overlæg fakta, hvis de ikke passer ind i fortællingen man forsøger at sælge. Man overser de dramatiske konsekvenser af de beslutninger man træffer som i FE-sagen, Minksagen og nu korstoget imod Rusland.

Rusland havde ikke kun fået mundtlige løfter om at NATO ikke ville blive udvidet mod Øst. OSCE-aftalen fra Istanbul i 1999 garanterede ikke kun frihed for stater til at indgå alliancer for egen sikkerhed, men også at dette ikke måtte ske på bekostning af andre landes. Der har man ikke respekteret ved udvidelsen af NATO og diskussionen om at integrere Ukraine i Nato. Vi må forhandle og samarbejde med Rusland og Kina så alle kan leve trygt og sikkert.

Hvordan kan Vesten beskylde Kina for at lave (et ikke eksisterende) folkemord i Xinjiang, når man selv gennemfører et reelt folkemord i Afghanistan gennem at fastholde sanktioner og tilbageholde Afghanistans penge i vestlige banker? 20 mio. børn sulter og mange vil dø her i vinter, hvis ikke Vesten skifter kurs.

Se interview med Liu Xing fra Aalborg Universitet på Schiller Instituttets hjemmeside.

Nedsmeltningen af det transatlantiske finansielle system er i gang. Siden 2008 er det blevet opbygget gigantiske finansboler under 13 år med negative renter og kvantitative lempelser. Inflationen i USA er nu 7 % og den er over 5 % i EU. Det er kun begyndelsen. Den kæmpe gæld der er opbygget skal der nu betales renter på og det er der ikke råd til. Der skal betales mere og værdierne er langt mindre værd. Det kan kun gå galt.

Eneste løsning er LaRouches fire økonomiske love. Lær af Kina. Rusland skal ikke vælge mellem Europa og Asien men være bindeled mellem Europa og Kina.

Hvedebrødsdagene er måske ovre for den danske regering. Kan

ikke længere gemme sig bag COVID-19. Se på verden med friske øjne inden det er for sent. Gå med i Schiller Institutet.

Diskussion: Den danske håndtering af COVID-19 var meget bedre end mange andre steder, men det var ikke pga. af regeringen, men fordi der var en høj grad af tillid og samfundssind blandt befolkningen. Husk at mange lande i Europa ikke som Danmark er hoppet med på briternes korstog imod Rusland.

EIR udspørger den danske statsminister, udenrigsminister og forsvarsminister om Ukraine-Rusland på TV2

KØBENHAVN, 31. januar (EIRNS)- I dag, to dage efter at den danske statsminister Mette Frederiksen sagde, at hun ville overveje at sende våben til Ukraine, blev der indkaldt til et pressemøde på Marienborg med statsministeren, udenrigsminister Jeppe Kofod og forsvarsminister Trine Bramsen for at lancere regeringens nye Udenrigs- og Forsvarspolitiske Strategi. EIR havde mulighed for at stille et spørgsmål. Første del af pressekonferencen blev transmitteret direkte på TV2 News, og anden del, der startede med EIR's spørgsmål, blev transmitteret direkte på TV2 Play.

Danmark er midt i beslutningen om, hvorvidt man vil følge den britiske eskaleringspolitik eller afvise den, som flere og flere europæiske lande gør. For to dage siden udtalte statsminister Mette Frederiksen til Jyllands-Posten: »Jeg vil

ikke udelukke (at sende militært isenkram til Ukraine, red.), og jeg har ingen principiel modstand mod, at vi gør det. Situationen omkring Ukraine udgør nu en alvorlig trussel mod Europa, og der er en reel risiko for en væbnet konflikt på europæisk jord. Skulle situationen i Ukraine eskalere yderligere, vil Rusland også blive mødt med sanktioner af »en hidtil ukendt dimension«.« Dette var også budskabet på pressekonferencen.

Inden EIR's spørgsmål blev ministrene spurgt, om Danmark ville sende våben og endda tropper til Ukraine. Indtil videre har Ukraines forsvarsminister bedt om dansk støtte til at håndtere cyberangreb, sagde Forsvarsministeren.

Her er Statsministerens udveksling med EIR-journalist Michelle Rasmussen:

EIR: Det er Michelle Rasmussen, Executive Intelligence Review.

I forgårs sagde Ukraines forsvarsminister Reznikov, at situationen langs grænsen til Rusland er den samme, som for et år siden. At der er ingen aktioner eller fænomener af betydning. Præsident Zelensky sagde, at USA bør holde op med at sige, at krig er umiddelbart forstående – at man ikke skal skabe panik.

Hvis Danmark sender våben til Ukraine, en politik, som er ført an af Storbritannien lige nu, vil det bare optrappe krisen, så vel som, hvis man indførte endnu hårdere sanktioner, som også vil ramme Europa, eller USA's krigsspil, som Global Lightning [øvelse afholdt af USA's strategiske kommando -red.}, om hvordan man fortsætter en atomkrig efter et førsteslagsangreb?

Er det ikke bedre, at have alvorlige forhandlinger med Rusland angående et muligt NATO-medlemskab for Ukraine, offensive våben langs grænsen, og at forhandle om en ny sikkerhedsarkitektur, som inkluderer Rusland, som vi burde have gjort i 1991?

Mette Frederiksen: At vi skulle have givet Rusland indflydelse på den europæiske infrastruktur i 1991?

EIR: At efter Sovjetunionens opløsning var der lagt op til –

Mette Frederiksen: Det er helt klart, at det er kun Europa og europæere der bestemmer, hvordan vores infrastruktur skal se ud. Vi ønsker selvfølgelig at have en dialog med Rusland. Det har vi. Det har vi i NATO-sporet. Det har vi mellem Europa og Rusland. Og det ønsker vi at have fremadrettet. Vi har hele vejen igennem det her appelleret til Rusland om at vælge en diplomatisk løsning, og går dialogens vej.

Det vi samtidig siger er, hvis Rusland vælger at angribe Ukraine, så svarer vi selvfølgelig igen.

Men lad mig gentage. Hvordan Europæere vælger at indrette sig, det er et anlæggende for Europa, ikke for nogen som helst andre.

Jyllands-Posten.

EIR: Undskyld. Udenrigsministeren vil sige noget.

Mette Frederiksen: Vi skal have flere spørgsmål. Jyllands-Posten, værsgo.

Modreaktion spirer mod krigspartiets vanvid

Den 29. januar (EIRNS) – Mens Biden-kabinettet fortsætter med at himle op over en indbildt russisk hensigt, om at invadere Ukraine, og mens Rusland, Kina og Iran fortsat bliver portrætteret af europæiske og amerikanske politiske eksperter

og medieeksperter som onde skurke, der er ude på at ødelægge den vestlige verdens frihed og velstand, er der en voksende modreaktion imod dette vanvid, både fra ledende personer og almindelige borgere.

Begynd med hovedartiklerne i samtlige medier, hver dag og hver time, i de sidste to måneder: "Rusland har samlet over 100.000 tropper, kampvogne og tilhørende militært udstyr på grænsen til Ukraine, som forberedelse til en invasion der berøver det heroiske ukrainske folks frihed og demokrati". Men lad os høre, hvad den ukrainske forsvarsminister har at sige om denne angiveligt eksistentielle fare:

Ukraines forsvarsminister Oleksij Reznikov: "Situationen på grænsen mellem Ukraine og Rusland, er på nuværende tidspunkt ikke anderledes end i foråret sidste år. I øjeblikket er der ingen væsentlige begivenheder eller fænomener". Selv Ukraines præsident Volodymyr Zelensky sagde til USA, at de skulle holde op med at råbe at en krig er nært forestående, at det er en "vildfarelse".

Men begå ikke den fejl at konkludere, at dette er ensbetydende med, at der ikke er nogen chance for en krig mellem to atommagter, hvorved selve civilisationen trues. Som EIR's økonomiredaktør Paul Gallagher påviser i det aktuelle nummer af EIR, drives krigen frem af det vestlige finanssystems hastige sammenbrud (se: "The U.S.-NATO Hidden War Threat: The Green New Deal"), ikke af den indbildte "aggression" fra Rusland, Kina eller Iran.

Den tidligere østrigske udenrigsminister Karin Kneissl latterliggjorde på meget polemisk facon det krigshysteri, som er baseret på et spinkelt grundlag: Krigstruslen i Ukraine, sagde hun, "er en forestilling der opstår, men som ikke helt svarer til virkeligheden – det er en virkelighed, som medierne har fremstillet... Især briterne kaster sig ind i kampen", mens "flere og flere våben og endda tropper fra NATO-lande" sendes til Ukraine på trods af de omfattende ødelæggelser, som ville

ramme hele Europa, hvis der udbrød krig.

Se nu på Iran, hvor Biden-regeringen har nægtet at omgøre den farlige og tåbelige forkastelse af JCPOA-atomaftalen (Joint Comprehensive Plan of Action) med Iran fra 2015, som Trump-regeringen ophævede i 2018. Generalløjtnant Gadi Eizenkot, stabschef for de israelske forsvarsstyrker fra 2015 til 2019, udtalte til Al-Monitor, at den daværende israelske præsident Benjamin Netanyahu havde konspireret med sin Mossad-chef for at presse Trump-administrationen til at skrotte Iran-aftalen, uden så meget som at rådføre sig med det israelske militær om konsekvenserne. Eizenkot hævdede ikke kun, at resultatet var Irans øgede berigelse af uran, hvilket bragte dem tættere på en atomar våbenkapacitet, men at Iran havde gjort det "med legitimitet", da JCPOA tillod dem at gøre det, da USA brød deres aftale.

Det vanvittige i de britiske og amerikanske trusler og krigsforberedelser, påpegede Schiller Instituttets formand Helga Zepp-LaRouche i dag, er "ikke anderledes i tankegangen end hos huleboerne, som dræbte deres naboer med sten – bortset fra at de nu har atomvåben". Det anglo-amerikanske krigsparti har ikke til hensigt at "konkurrere" i den nye multipolære verden, hvor Kina og Rusland nu er "næsten ligeværdige" magter i forhold til de aftagende transatlantiske nationer. De forestiller sig snarere, at de kan stoppe Kinas og Ruslands fremgang ved hjælp af sabotage, finansiel krigsførelse og den afskyelige "sanktionspolitik". En "højtstående embedsmand i administrationen", som den 25. januar briefede pressen anonymt om de planlagte sanktioner mod Rusland, lagde ikke skjul på denne ulovlige og umoralske kendsgerning: Hensigten, sagde han, er at "ramme Putins strategiske ambitioner om at industrialisere landets økonomi ganske hårdt". Dette er tilsyneladende også politikken over for Kina, hvor Biden-administrationen har afslået at ophæve de destruktive sanktioner, som Trump-administrationen har indført mod Huawei og mange andre kinesiske virksomheder (faktisk har Biden-

teamet skærpet sådanne sanktioner), og har anvendt politiske virkemidler til at sabotere den økonomiske udvikling i Kina. Som Zepp-LaRouche bemærkede, er dette det stik modsatte af den Westfalske Fred, som er grundlaget for den moderne nationalstat, hvor suveræne nationer respekterer andres suverænitet.

Men modreaktionen er voksende. Amerikanerne, der er blevet draget ind i fabrikerede debatter om f.eks. vacciner, klima og partipolitik, mens økonomien eksploderer og verden "søvngængeragtigt går ind i en term nuklear tredje verdenskrig", erkender i stigende grad, at verden er på vej mod kaos, og de søger efter løsninger. Disse løsninger har altid været der, i form af Lyndon LaRouches Fire Love, men de blev holdt skjult for befolkningen, ved den ulovlige retsforfølgelse af LaRouche og mørklægningen af hans ideer, af de samme korrupte institutioner og personer, som har ført os til denne sørgelige situation. Denne modreaktion viser, at dette øjeblik udgør et stort potentiale, med optimisme snarere end frygt og angstelse, da søvngængerne er ved at blive opmærksomme på faren, og blot skal udstyres med de rette værktøjer til at bringe verden sammen, og opbygge det nye paradigme for menneskeheden.

Udvalgt billede: Max Vakhtbovych, Pexels

Krig mod Rusland? Menneskets

værdighed er givet i dine hænder

Den 27. jan. (EIRNS) – Den Russiske Føderation insisterer fortsat på, at USA og NATO forpligter sig til at imødekomme Ruslands behov for forsikringer om, at dets nationale sikkerhedskrav vil blive respekteret. Men besvarelsen i denne uge – officielt leveret af USA og NATO – lever langt fra op til kravene. USA og NATO tilbyder en mulighed for at forhandle om sekundære spørgsmål, men har ikke afgivet nogen positiv tilkendegivelse om Ruslands centrale sikkerhedskrav.

Rusland, som går videre med militærøvelser i Hviderusland og Arktis, og organiserer træningsøvelser med anvendelse af dets atomstyrker, har gentagne gange gjort det klart, at manglende reaktion vil fremtvinge anvendelse af "militære eller militær-tekniske foranstaltninger". Vil disse foranstaltninger omfatte fremskudt opstilling af hypersoniske atommissiler? Placering af korttrækkende atommissiler i Kaliningrad? USA opretholder omkring 200 nukleare tyndgekraftsbomber i Europa gennem fælles atomare missioner. Hvis Rusland forsøger at lægge et lignende pres på USA, hvor kort bliver så tidsrummet, til at træffe beslutning om at reagere på et reelt (eller opfattet) atomangreb?

Du og jeg kan ikke regne med, at amerikanske politikere, britiske imperialister eller NATO-kommandanter vil gøre det rigtige – for at undgå en situation, der, hvad enten det er bevidst eller ved et uheld, hurtigt kan eskalere til en ikke atomudveksling, man ikke kan overleve, der vil dræbe hundreder af millioner af mennesker inden for en time og ødelægge civilisationen globalt, måske permanent.

De NATO/angloamerikanske galninge, der forsøger at tvinge Rusland og Kina til underkastelse, kan heller ikke regne med samtykke fra deres formodede partnere og redskaber.

Udenrigsminister Blinken hævder, at NATO er forenet, at der er "korrelation" mellem USA's og de andre NATO-landes synspunkter. Men han tager fejl. De, der er opsat på at knuse Rusland, frygter, at et enkelt NATO-land kan udhule den konsensus, som deres beslutninger skal træffes på baggrund af. Vil Kroatien stå fast? Vil Bulgarien? Vil Ungarn pligtskyldigt spille sin selvmordsrolle? Vil Tyskland, efter sit angreb på Sovjetunionen i 1941-1945, virkelig forberede en ny krig mod Rusland? Vil diplomater, politikere, generaler og tænkere bryde geledet?

Dette er øjeblikkets ubesvarede spørgsmål.

Når russiske diplomater bliver smidt ud af Washington, D.C., mens amerikanske diplomater efter sigende planlægger at forlade Beijing; når mediernes trommehvirvel for krig intensiveres, og når fredstilhængere hænges ud som forrædere – når våben flyver ind i Ukraine, når nye sanktioner overvejes – når opfordringerne til censur vokser – vil du så gå i brechen for den menneskelige arts værdighed og også for dit eget liv? Vil du forkaste det afskyelige malthusianske dogme, som hævder at vi er for mange mennesker, og den falske kultur, som påstår at vi er dyr? Vil vi være her for at beundre de overvældende observationer, som James Webb-rumteleskopet snart vil sende tilbage til Jorden?

En krise af denne størrelsesorden – et absolut skillepunkt i historien – kræver store ting af os. LaRouche-bevægelsen, der ledes af Helga Zepp-LaRouche, har advaret om krisens omfang, som stadig flere mennesker erkender, og har forpligtet sig til at katalysere det nødvendige nye paradigme på denne planet.

I sit digt {Kunstnerne,} udtrykte Friedrich Schiller – Schiller Instituttets navnebror – det ærbødige ansvar, som påhviler hver enkelt af os i dag.

"Menneskets værdighed er givet i jeres hænder,

"Beskyt denne!

“Den synker med dig! Med dig er den opstået!”

Kan fremtiden regne med dig?

Washington udsender skriftligt svar og fortsætter truslerne mod Rusland; modstanden mod USA's og Storbritanniens krigskampagne vokser

Den 26. jan. (EIRNS) – I dag afholdt udenrigsminister Antony Blinken en pressekonference i udenrigsministeriet, og møder for lukkede døre med medlemmer af Kongressen, hvor han meddelte, at USA har givet skriftlige svar på Ruslands tekster fra december, om foreslåede sikkerhedsaftaler. Han erklærede også: “Desuden har NATO udarbejdet, og vil aflevere sit eget dokument, med idéer og bekymringer om kollektiv sikkerhed i Europa til Moskva – og dette dokument styrker os fuldstændigt, og omvendt. Der er ikke nogen tvivl, hos USA og vores allierede og partnere, om disse spørgsmål.”

Mens Blinken i sine bemærkninger gentog sin sædvanlige, mørke opremsning af beskyldninger og trusler mod Rusland, er der i virkeligheden fra mange sider ved at komme klarhed over, hvor farlig og hvor “britisk” hele denne konfrontationspolitik er. Blinken kan sende røgskyer op om “enhed”, input fra

“allierede” og lignende, men virkeligheden er en anden. Selv da en journalist spurgte Blinken: Taler du om “en forenet tilgang til Europa”. Hvad mener du om Tysklands holdning?” Hun spurgte: “Ville du sige, at du er glad eller tilfreds med, at Tyskland sender hjelme til Ukraine i stedet for våbenleverancer?” Blinken nøjedes med at puste og stønne om, at hvert land har “forskellige kapaciteter”.

Kort sagt, hvad Blinken sagde i sin pressebriefing var, at Rusland er aggressoren mod Ukraine, og advarede: “Vi har opstillet drastiske konsekvenser, hvis Rusland vælger yderligere aggression.” Blinken gentog sin sofistiske tilgang til Rusland med “to veje”: at vestlig militarisering i Østeuropa er vejen til afskrækkelse, men at USA og Vesten ellers er åbne for diplomati, “hvis Rusland vælger det”.

Om det såkaldte afskrækkelsesspor, gav Blinken en fyldig redegørelse. Han sagde: “Tre leverancer af amerikansk defensiv militærbistand ankom til Kiev i denne uge, indeholdende yderligere javelin-missiler og andre anti-våbensystemer, 283 tons ammunition og ikke-dødelig udrustning... Der forventes flere leverancer i de kommende dage. Vi har ydet mere defensiv sikkerhedsbistand til Ukraine i det seneste år end i noget tidligere år... I sidste uge bemyndigede jeg amerikanske allierede – herunder Estland, Letland og Litauen – til at levere militært udstyr af amerikansk oprindelse... I sidste uge meddelte vi også Kongressen vores hensigt om at levere Mi-17 helikoptere til Ukraine...” Og 8.500 amerikanske soldater er i “forhøjet beredskab til at blive indsat”, hvis det skulle blive nødvendigt for at “styrke de allieredes østlige flanke”.

Blandt den voksende modstand mod denne farlige styrkeprøve ses adskillige politiske ledere og sammenslutninger i Europa.

I Kroatien udtalte præsident Zoran Milanovic i denne uge, at hans land på ingen måde vil blive involveret i Ukraine-krisen eller sende soldater. Han udtaler, at Ukraine ikke hører hjemme i NATO, og at det var EU (N.B., herunder

Storbritannien), der udløste et kup i Kiev i 2014. Desuden sagde Milanovic, som rapporteret af Euractiv, at krisen ikke har noget at gøre med Ukraine eller Rusland, men er relateret til dynamikken i USA's interne situation, og at de internationale sikkerhedsproblemer afspejler "inkonsekvenser og farlig adfærd" fra USA's side.

I Spanien har partiet Unidos Podemos og otte mindre partier, alle ni venstreorienterede medlemmer af Socialistpartiets regeringskoalition, offentligt modsat sig premierminister Pedro Sanchez' beslutning, om at sende militære styrker, for at deltage i NATO's opbygning af styrker mod Rusland, og opfordrer til en antikrigs-mobilisering som i 2003, hvor Aznar-regeringen, der havde udsendt Spaniens militærstyrker til George Bushs krig mod Irak, blev fordrevet. Der sættes spørgsmålstegn ved selve NATO's eksistens.

Fredag den 28. januar vil den franske præsident Emmanuel Macron tale i telefon med den russiske præsident Vladimir Putin. I dag mødtes embedsmænd fra Normandiet-gruppens fire nationer – Frankrig, Tyskland, Rusland og Ukraine – i Paris i otte timer og udsendte en erklæring. De planlægger at mødes igen i Berlin i næste måned.

I dag bragte Sputnik News en artikel med en gennemgang af modstanden i Frankrig og andre steder i Europa mod det amerikansk/britiske opgør med Rusland. Med overskriften: "Fransk politiker: Forundret over USA's krigsmageri, Frankrig og Tyskland forsøger at undgå EU's militarisering", bringer artiklen et interview med Karel Vereycken, næstformand for Solidarité & Progrès i Frankrig, som udtalte, at "Frankrig og Tyskland er ikke interesseret i at danse efter USA's, Storbritanniens og NATO's melodi – og det er der en god grund til...".

Schiller Institutet leverer den kritiske platform internationalt, for at vække verden til bevidsthed om krigsfaren, og om hvad der må gøres udenrigspolitisk og

økonomisk, herunder humanitære nødhjælpsaktioner, for at stoppe de forhold og de gerningsmænd, som har skabt denne frygtelige krisesituation. Hjemmesiden leverer løsningsforslag, og en yderligere international konference med henblik på at mobilisere indsatsen er under forberedelse i starten af februar.

Udvalgt billede: Somchai Kongkamsri

For at undgå verdenskrig, tænk og agér for hele menneskeheden

Den 25. januar (EIRNS) – EIR, Daily Alert Service og andre LaRouche-publikationer, herunder vores videoklip, må, især i de kommende dage, være rettet mod at bekræfte virkeligheden af den nuværende fare for total krig, herunder termonuklear krig, og hvad der skal gøres for at afværge den – selv om der er mange forvrængninger af den besindige strategiske vurdering, som er nødvendig i denne situation, i de trykte og elektroniske medier, enten på grund af inkompetence eller af forsætlig hensigt. Dette begynder med at redegøre nøgternt, især til det stort set uvidende amerikanske folk, for hvad den russiske regering rent faktisk siger. Mandag udtalte den russiske præsidents talsmand, Dmitri Peskov, under sin briefing: "Vores statsoverhoved, som øverstkommanderende og den mand, der definerer vores lands udenrigspolitik... træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre vores fælles sikkerhed og beskytte vores interesser... Det var os, der tog initiativ til forhandlingerne, konsultationerne [om sikkerhedsgarantier for Rusland], og vi forventer at modtage

skriftlige svar på vores forslag, som har til formål at hjælpe os med at undgå sådanne tilspidsede situationer i fremtiden.”

Peskov nægtede at spekulere i en eventuel militær aktion, som kunne blive indledt, enten af Ukraine eller af Rusland. Han oplyste, at der på nuværende tidspunkt ikke var nogen plan om, at Biden og Putin skulle tale sammen igen. Disse skriftlige svar fra USA og NATO er den klare forudsætning for alt andet.

Vi insisterer også eftertrykkeligt, og som kun disse publikationer kan gøre det, på, at på trods af den åbenlyse skyld, som de afstumpede fraktioner i de amerikanske efterretningstjenester bærer, herunder deres kriminelle manipulation af, og indblanding i, den amerikanske kongres, er den krigsplan, der i øjeblikket udfolder sig, af britisk oprindelse, lige som den var i Irak I (Margaret Thatcher) og Irak II (Tony Blair). I dag repræsenterer den ulykkelige Boris Johnson de uappetitlige, imperiale “levninger”, som er den fjollede “Global Britain”-plan. Et energisk, polemisk angreb på “den britiske liberale imperialismes seksuelle impotens”, som i går på uhyggelig vis blev udstillet i en “særlig baggrundsbriefing” af “højtstående embedsmænd, fra den amerikanske administration” om de “utroligt restriktive” sanktioner, der er ved at blive indført mod Rusland, eller i Storbritanniens fordærvede ligegyldighed over for forsvaret af de britiske undersåtters generelle velfærd, som det kommer til udtryk i “flok”-tilgangen til coronavirus-pandemien, er bestemt på sin plads, og ville give et ubehageligt ekko i Buckingham Palace lige nu. (Den nu afgåede Andrew var faktisk den ideelle repræsentant for det sidstnævnte britiske “Store Spil”).

Indførelsen af nye sanktioner mod Rusland, som nu drøftes i den amerikanske kongres, af senatorerne Menendez (D-New Jersey) og Risch (R-Idaho), overvejes samtidig også mod Kina, angiveligt på grund af den “imperialistiske trussel”, som Kina kunne udgøre mod Taiwan. Især har maniske republikanske lovgivere foreslået, at disse nye russiske sanktioner burde

indføres nu, selv inden der overhovedet er sket nogen episoder med militære styrker ved den ukrainsk/russiske grænse. Bortset fra sofistiske spidsfindigheder, er sanktioner i virkeligheden ikke en åbenlys krigshandling?

Den nuværende krigshandling, blev faktisk ikke fremprovokeret af nogen som helst nylige russiske handlinger. Ukraines Natalia Vitrenko dokumenterer i sit "Åbent brev til verdens ledere": Stop med at levere våben og bruge politisk afpresning til at opdne Ukraine til krig med Rusland!", at "Splittelsen i samfundet og bedrageriet af vores befolkning er blevet intensiveret af den politik, der er blevet påtvunget vores land, og som går ud på at søge optagelse i EU og NATO. I 1991 blev Ukraines suverænitet anerkendt af verdenssamfundet på grundlag af de normer og principper, der er fastsat i erklæringen om Ukraines statslige suverænitet, som to gange blev bekræftet af vores folk, ved landsdækkende folkeafstemninger (17. marts og 1. december 1991). Denne erklærings retsvirkning har stadig forrang... Det betyder, at verdenssamfundet ikke blot har anerkendt, men er forpligtet til at forsvare Ukraines suverænitet, som en neutral, stat uden for blokkene, der er forpligtet til en udenrigspolitik, der går ud på at skabe en unionsstat med de tidligere republikker i Sovjetunionen..."

Virkeligheden er, at det samme anglo-amerikanske efterretningsetablisement, der fabrikerede "Russia-gate"-svindelnummeret, og anstiftede omstyrtelsen af Ukraines behørigt valgte regering i februar 2014, har indgået et samarbejde med en pro-nazistisk gruppering for at fremprovokere en krig ved Ruslands grænse. Vi bør i denne sammenhæng nævne den nylige henvisning, fra kinesiske talsmænd til en "nultolerance"-politik, over for forsøg på "farverevolutioner" i nationer som Kasakhstan, der grænser op til både Rusland og Kina. Forskellige amerikanske kommentatorer, der nu advarer om krigstruslen, mener, at "der er intet USA rent faktisk kan gøre for at stoppe en russisk

aktion", og at "der ikke er noget grundlag for at tro, at NATO kan forvente at vinde en krig i dette område". De overser imidlertid pointen. Britiske imperiale interesser, som dominerer tankegangen i USA's udenrigsministerium, er klar over, at deres system er dømt til undergang, medmindre Kina og Rusland underlægges – hvilket imidlertid vil medføre en planetarisk undergang, ikke blot en monetær undergang for et allerede dødt system.

Den transatlantiske politik følger ikke længere logikken, endsige fornuften. I en artikel med titlen "NATO som religion" udtaler forfatteren Alfred de Zayas, professor ved "Geneve School of Diplomacy" og FN-embedsmand, følgende: "Jeg vover at opstille den hypotese, at den bedste måde at forstå NATO-fænomenet på, er at betragte det som en sekulær religion. Så har vi lov til at tro på dens usandsynlige fortællinger, fordi vi kan antage dem som tro... Som [med] enhver religion, har NATO-religionen sit eget dogme og sit eget leksikon. I NATO's leksikon er en "farverevolution" [det samme som] et statskup, demokrati er sammenfaldende med kapitalisme, humanitær intervention indebærer "regimeskift", "retsstat" betyder VORES regler, "Satan nr. 1" er Putin, og Satan nr. 2 er Xi Jinping.

Kan vi tro på NATO's religion? Selvfølgelig. Som den romersk-karthagiske filosof Tertullian skrev i det tredje århundrede e.Kr. – Credo quia absurdum. Jeg tror på det, fordi det er absurd"... Jeg tør betragte mig selv som en amerikansk patriot – og en frafalden fra NATO-religionen – fordi jeg afviser tanken om 'mit land ret eller uret'. Jeg ønsker, at mit land skal have ret og gøre retfærdighed – og når landet er på afveje, ønsker jeg, at det vender tilbage til idealerne i forfatningen, i vores Uafhængighedserklæring og i talen fra Gettysburg – noget, som jeg stadig kan tro på.

"NATO har udviklet sig til den perfekte religion for tyranner og krigsmagere."

Det er imidlertid ikke nok at stræbe efter at "vende tilbage

til" den amerikanske republik. Der må formuleres en politik nu for at håndtere chokket fra det, som den britiske finansøkonom Jeremy Grantholm den 20. januar karakteriserede som "afslutningen på Feds amerikanske ekstravagante boble: boliger, aktier, obligationer og råvarer", "de tre og en halv superboblers kollaps". For at afværge den anglo-hollandske imperiale tilskyndelse til total krig, herunder termonuklear krig, må det amerikanske præsidentskab offentligt afvise krig mod Rusland og Kina. Det bør overveje og reagere positivt på det perspektiv, som Xi Jinping præsenterede for et oprørt publikum i Davos i sidste uge: "Der er behov for at landene styrker det internationale samarbejde mod COVID-19, gennemfører et aktivt samarbejde om forskning og udvikling af lægemidler, i fællesskab opbygger flere forsvarslinjer mod coronaviruset og fremskynder bestræbelserne på at opbygge et globalt sundhedsfællesskab for alle... I forbindelse med den igangværende COVID-19-bekæmpelse, skal vi udforske nye drivkræfter for økonomisk vækst, nye former for socialt liv og nye veje for udveksling mellem mennesker, i et forsøg på at lette grænseoverskridende handel, holde industri- og forsyningskæderne sikre og smidige, og fremme stabile og solide fremskridt i den globale økonomiske genopretning..."

Operation Ibn Sina, den globale sundhedspolitiske platform fra Komitéen for Modsætningers Sammenfald samt Lyndon LaRouches "Fire Økonomiske Love", den mest kortfattede erklæring om, og fremme af, Hamilton og Den amerikanske Frihedskrigs afvisning og erstatning af den britiske liberale imperialism, er den klart tilgængelige løsning for et hurtigt skridt fremad for det amerikanske præsidentembede, ind i det enogtyvende århundrede, fri for det britiske imperiums "metoder fra det attende århundrede", som Franklin Delano Roosevelt afviste.

Udvalgt billede: Pexels

Video: Samarbej med Kina. Det er ikke fjenden.

Interview med Li Xing, PhD, professor i udvikling og internationale relationer ved Aalborg Universitet

KØBENHAVN, 27. januar 2022 – Schiller Instituttet i Danmark har gennemført et vigtigt, timelangt videointerview med Li Xing, ph.d., professor i udvikling og internationale relationer ved Aalborg Universitet i Danmark. Li Xing er medlem af det samfundsvidenskabelige fakultet på Institut for Politik og Samfund og leder af forskningscentret for udvikling og internationale relationer. Han er oprindeligt fra Jiaxing nær Shanghai og arbejdede i Beijing, inden han kom til Danmark i 1988 for at tage sin kandidat- og ph.d.-grad.

Det omfattende interview dækker Kinas forbindelser med USA, Europa (USA–Kina-rivalisering), Rusland (Kina ville støtte Rusland, hvis det blev smidt ud af Swift-betalingssystemet), Europa og Afrika (Kinas udviklingsprogram er en hjælp for Europa i forbindelse med flygtningeproblemet), Latinamerika (Kina har fremmet den økonomiske udvikling i USA's baghave, mens USA har været fokuseret på krige og farverevolutioner), Afghanistan (med helhjertet støtte til Operation Ibn Sina) og andre udviklingslande.

Det omfatter også, hvad professor Li Xing ville sige til præsident Biden om forbindelserne med Kina, Xi Jinpings Davos-

tale, Bælte- og Vej-Initiativet og Xinjiang-spørgsmålet. Han opfordrer USA og Europa til at samarbejde med Kina om deres respektive nødvendige infrastrukturudvikling, for at fremme udviklingen af de underudviklede lande og for at droppe den geopolitiske taber-strategi. Han slutter med at rose Schiller Instituttets udviklingsprogrammer for verden.

Interviewet, der blev foretaget af Michelle Rasmussen, vil blive transskriberet til offentliggørelse i EIR og er nu tilgængeligt på Schiller Instituttets YouTube-kanal i Danmark.

Here is a pdf version published in Executive Intelligence Review, Vol. 49, No. 5 (www.larouchepub.com/eiw). We encourage you to subscribe.:

Download (PDF, Unknown)

INTERVIEW

Professor Li Xing

Cooperate with China – It Is Not the Enemy

The following is an edited transcription of an interview with Prof. Li Xing, PhD, conducted on Jan. 26 by Michelle Rasmussen, Vice President of the Schiller Institute in Denmark. Dr. Li is a professor of Development and International Relations at the Department of Politics and Society, Faculty of Humanities and Social Sciences, Aalborg University. Li Xing was born in Jiaxing, China, near Shanghai. He earned his BA at the Guangzhou Institute of Foreign Languages. He came to Denmark from Beijing in 1988 for his MA and later completed his PhD studies at Aalborg University.

Subheads have been added. A video of the interview is available here . <https://youtu.be/rulm1czmaTE>

Michelle Rasmussen: Welcome, Professor Li Xing, thank you so much for allowing me to interview you.

Prof. Li Xing: Thank you too.

Michelle Rasmussen: Li Xing, as we speak, there is an overhanging threat of war between the United States and NATO against Russia and China, countries which the war faction in the West sees as a threat to the disintegrating, unipolar Anglo-American world dominance.

On the other hand, the Schiller Institute has led an international campaign to try to get the U.S. and Europe to cooperate with Russia and China to solve the great crises in the world, especially the pandemic, the financial and economic crises, the underdevelopment of the poor countries, and the cultural crisis in the West. Our international president, Helga Zepp-LaRouche, has stated that the U.S.-China relationship will be the most important relationship in the future.

You recently gave a lecture at the Danish Institute for International Studies about the U.S.-China rivalry. And you are a contributor to the book *The Telegram: A China Agenda for President Biden* by Sarwar Kashmiri, which was published in 2021 by the Foreign Policy Association in New York City. The book is composed of statements by the contributors of what each would say if they were granted a personal meeting with President Biden. What would your advice be to President Biden regarding China?

Advice to President Biden

Prof. Li Xing: Thank you for giving me this chance for this interview. If I had the chance to meet the President, I would say to him:

Hello, President Biden. I think that it is a pity that you didn't change Trump's China policy, especially regarding the trade war and the tariff. We can see from the current situation that in the U.S., the shortages issue, the inflation issue, these are all connected with tariff issue. Many

congressmen and senators are calling for the removal of the tariffs. So, I really think that the president should give second thoughts to continuing the trade war. Contrary to this, though, the data from 2020 and 2021 shows that the China-U.S. trade actually surged almost 30%, compared with early years. So, the trade war didn't work.

The second issue is the competition in the area of high technology areas, especially regarding the chip industry. I'd say to him:

Mr. President, the U.S. has the upper hand in that technology, and China has the largest market. I think that if the U.S. continues to use a technology sanction on Chinese chips, then the whole country and the whole nation will increase the investment on the chips. Once China has the technology, then the U.S. would both lose the market, and also lose the advantage in that technology.

So, this is the second issue, I think the president should give a thought to.

The third issue, which I think is a very touchy issue, is the Taiwan issue. I would really advise the President:

Mr. President, to play the Taiwan card needs caution, because Taiwan is the center of Chinese politics, in its historical memory, and the most important national project in the unification process. So, to play the Taiwan card really needs caution.

But still, I would also say to the President:

Mr. President, China and the U.S. have a lot of areas for cooperation. For example, climate change; for example, North Korea, Iran, Afghanistan; and last but not least, because China has great technology and skill in terms of infrastructure, so you, Mr. President, should invite China to come to the U.S. and play a role in the U.S. infrastructure

construction projects. That would be an ideal situation to promote bilateral relations.

Attitude of the U.S. Toward China

Michelle Rasmussen: In your statement in the book, *The Telegram*, you address whether the United States should consider China as an enemy or as rival. What would you say to the American people about the attitude that the United States should have towards China?

Prof. Li Xing: I don't think that the U.S. should regard China as an enemy, but as a rival. I think there is a truth in that because China is obviously a rival to the United States on many, many grounds, both in materials and also in ideation. Nevertheless, it is not an enemy. China and the U.S. have so many areas of cooperation as you point out, that this bilateral relationship is the most important bilateral relationship in the world. Were this relationship turned into an enemy relationship, it would be a disaster for the world.

Michelle Rasmussen: On January 17, Chinese President Xi Jinping addressed the World Economic Forum in Davos. What do you think is most important for people in the West to understand about his speech?

Prof. Li Xing: Xi Jinping was invited to the World Economic Forum, and he sent some messages. In his address he admitted that economic globalization has created problems, but that this should not constitute a justification to write off everything regarding globalization, regarding international cooperation. So, he suggested that the world should adapt and guide globalization.

He also rejected the protectionist forces on the rise in the West, saying that history has proved time and time again that confrontation does not solve problems; it only invites catastrophic consequences.

President Xi also particularly mentioned protectionism, unilateralism, indirectly referring to the U.S., emphasizing that this phenomenon will only hurt the interest of others as well as itself, meaning that the U.S. trade war, or sanctions against China, will hurt both. It's not a win-win, it's a lose-lose. President Xi delivered a message that rejects a "zero sum" approach. I think it was a very constructive message from President Xi Jinping. He totally rejects, if I interpret his address correctly, the Cold War mentality. He doesn't want to see a Cold War mentality emerge in either the U.S., or in China.

The Belt and Road Concept

Michelle Rasmussen: Let's move on now to the question of the Belt and Road Initiative. Since the fall of the Berlin Wall and the collapse of the Soviet Union, the Schiller Institute has worked to establish a new Silk Road, the World Land-Bridge, and many of these economic principles have been coming to life through China's Belt and Road Initiative. Li Xing, in 2019 you wrote a book, Mapping China's One Belt One Road Initiative, and have lectured on this. How has the Belt and Road Initiative created economic development in the underdeveloped countries?

Prof. Li Xing: First of all, I think that we need to understand the Belt and Road concept—the historicity behind the Belt and Road; that the Belt and Road is not an international aid program. We have to keep that in mind. It is an infrastructure project attempting to link Eurasia. It has two routes. One is a land route, consisting of six corridors. Then, it has another route called the Maritime Silk Road. Globally, about 138 countries, ranging from Italy to Saudi Arabia to Cambodia, have signed a Memorandum of Understanding with China. Just recently another country in Latin America signed up with the Belt and Road.

The idea of the Belt and Road is founded on two basic Chinese

economic strengths. One is surplus capital. China has a huge amount of surplus capital in its banks, which it can use for investments. The second is that after 40 years of infrastructure development in China, China has huge technology and skill, particularly in the infrastructure development area. So, the Belt and Road is basically an infrastructure development project.

The driving force of China's Belt and Road is that after 40 years of economic development, China is experiencing a similar situation experienced by the advanced countries in world economic history—for example, rising wages, overproduction, overcapacity, and a lot of surplus capital.

So, China is looking for what the Marxist analytical lens calls a "spatial fix," as in its domestic market, the mass production manufacturing is getting extremely large. In looking beyond Chinese territory at Chinese neighbors, China has discovered that all the countries around China are actually very, very far behind in infrastructure development. So, it's kind of a win-win situation. The idea behind the Belt and Road is a kind of a win-win situation.

Historically, the Post World War II Marshall Plan in Europe, and the military aid to East Asia, were, you could say, like Belt and Road projects, helping those countries to enhance economic development. I recently came across a World Bank study pointing out that if the Belt and Road projects were successfully implemented, the real income level throughout the entire region would rise between two or four times. At the global level, the real income can rise between 0.7 -2.9%. So, you can say, the international financial institutions, and economic institutions like World Bank, are also very positive toward the Belt and Road.

However, the Belt and Road also has four areas which we need to be concerned about. Number one: the debt trap, which has been discussed quite a lot at the global level. Number two:

transparency, whether the Belt and Road projects in different countries are transparent. This, too, is an issue for debate. Number three: corruption, whether Chinese investments in countries creates corruption by local officials. The number four area for concern is the environmental and social cost. So, these definitely need to be taken care of, both by China and those countries.

As a whole, I think the Belt and Road project is huge. It's very constructive. But we also need to consider its potential to create bad effects. We need to tackle all these effects collectively.

'Debt Trap' Diplomacy

Michelle Rasmussen: When you spoke just now about a debt trap, our correspondent Hussein Askary, who covers the Muslim world, and also developments in Africa, has argued against the idea that China is creating a debt trap, pointing out that many of the countries owe much more money to Western powers, than they do to China, and that China has done things like forgiving debt, or transferring physical assets to those governments, because the debt trap accusation has been used as the primary argument against the Belt and Road. Do you think that this is a legitimate argument or that this is overplayed to try to just create suspicion about the Belt and Road?

Prof. Li Xing: No, I fully agree, actually, with the comment you just quoted from another study. It is true that the "debt trap" has been used by Western media, or those politicians who are against the Belt and Road, as an excuse, as a kind of a dark picture. But, according to my research, China actually understands this problem, and very often, the Chinese government uses different measures, or different policies, to tackle this problem. One is to write off the debt entirely, when the borrowing country would really suffer, if it had to repay. For example, the Chinese government announced that during the pandemic, debt service payments from some poor

countries is suspended until their economic situation improves.

China is a central-government-based country. State policy plays a bigger role than in the political system of the West, where different interest groups drive their countries' policies into different directions. Therefore, the Chinese central government is able to play a bigger role than Western governments in tackling debt problems.

Michelle Rasmussen: What has this meant for the underdeveloped countries, for example, in Africa, and other poor countries in Asia, in Ibero-America? What has the Belt and Road Initiative meant for their economic development?

Prof. Li Xing: The increasing number of countries that have signed up with the Belt and Road, shows that the Belt Road project is comparatively quite welcomed. I have also followed many debates in Africa, where many African leaders were asked the question and they completely agree. They say that the situation regarding the debt of the old time, their experiences with the colonial countries, is quite different from the debt incurred with China's investment projects or development projects. So, they still have confidence in China's foreign development policies, especially in the Belt and Road project. From the many studies and reports I have read so far; they have strong confidence in that.

Infrastructure Means Development

Michelle Rasmussen: What would you say about the role of infrastructure development in China in creating this unprecedented economic growth and lifting people out of poverty? What role has infrastructure played in the incredible poverty elimination policy that China actually succeeded in achieving this year?

Prof. Li Xing: The entire 40-year history of China's economic growth and economic development, and China's prosperity, is

based on the lesson that infrastructure is one of the most important factors leading to China's economic success. China has a slogan: "If you want to get rich, build a road." Infrastructure is connected with every aspect of national economy. The raw materials industry, the metal industry, you name it. Cement industry, etc. Infrastructure is really the center of a nation's economy, which can really get different areas of the country running. So, I think this experience of China is really a good lesson, not only for China itself, but also for the rest of the world, especially for developing countries.

That's why China's Belt and Road project, identified as infrastructure projects, is really welcomed by many people, and especially President Biden. Even though his budget was not passed, because of the resistance, or even if it's shrunken, the idea about improving U.S. infrastructure, became a kind of hot spot. I think that the U.S. needs to increase its infrastructure investment as well. Definitely.

Europe-China Relations

Michelle Rasmussen: Let's move on to Europe and China relations. You have edited the book China-U.S. Relations at a Crossroads: "Systemic Rivalry" or "Strategic Partnership." What is your evaluation and recommendation about European-Chinese relations? When we spoke earlier, you had a comment about how the impact of African development, if there would be development or not in Africa, would impact Europe. Could you also include your idea about that?

Prof. Li Xing: EU-China relations are increasingly complex, and affected by a number of interrelated factors, such as China's rise, the growing China-U.S. rivalry, U.S. global withdrawal, especially under the Trump administration, the trans-Atlantic split, the Brexit, and at the same time, the China-Russia comprehensive alliance. Under these broad transformations of the global order, EU-China relations are

also getting very complex. Right now, I feel that the EU and China are struggling to find a dynamic and durable mode of engagement, to achieve a balance between opportunities on the one side, and challenges on the other, and also between partnership and rivalry.

For instance, China and the EU successfully reached what is called the EU-China Comprehensive Agreement on Investment treaty in December 2020. It was a joyful moment. However, in 2021, due to the Hong Kong events, the Xinjiang issue, and mutual sanctions in 2021, this investment treaty was suspended. Not abandoned but suspended. You can see that the relationship can be hurt by events. It's really difficult to find a balance between strategic partnership and systemic rivalry. "Systemic rivalry" was the official term used in a European Commission document, "EU-China—A Strategic Outlook," issued March 12, 2019. That document states that China is "simultaneously ... an economic competitor in the pursuit of technological leadership, and a systemic rival promoting alternative models of governance."

So, you can see that a systemic rival means alternative normative values. That's why it's a new term, when used in that way. It shows that China's development has both a material impact, and, also, an ideational impact—that many countries are becoming attracted by the Chinese success. For that reason, the Chinese, and the rise of China is increasingly regarded as a systemic rival.

On the other hand, the message from my book is also that the EU must, one way or another, become autonomous, and design an independent China policy. Sometimes I feel that the EU-China policy is somehow pushed around or carried by U.S. global interests, or affected by the U.S.-China competition. I really think Europe needs an independent China policy. You know, the EU is thinking of developing "defence independence." That is, it is pursuing autonomy in defense. But that's something else.

According to data from Kishore Mahbubani, a very well-known Singaporean public intellectual and professor, the Belt and Road has special meaning for Europe in relation to Africa. This is of importance to your question about Africa.

According to his data on the demographic explosion in Africa, Africa's population in the 1950s was half of that of Europe. Today, Africa's population is 2.5 times that of Europe. By 2100, Africa's population will be 10 times of that of Europe. So, if Africa still suffers from underdevelopment, if any crisis appears, where will African refugees migrate? Europe!

From Kishore's point of view, the Belt and Road is doing Europe a "favor," so Europe should be very supportive of China's Belt and Road project. I totally agree with that. What he says is also a part of the message of my book.

A 'Differentiated' Europe

Michelle Rasmussen: You were speaking about Europe becoming more autonomous in its relations with China. Former German Chancellor Angela Merkel has stated openly that Germany should not be forced to choose between the United States and China, that Germany needs to have relations with both. Can you say more about that? Is China Europe's biggest trading partner?

Prof. Li Xing: Yes, since November last year.

Michelle Rasmussen: There's differentiation inside Europe. For example, the Eastern European countries have a forum called "16+1," where 16 Eastern European countries, plus China, have a more developed Belt and Road cooperation with China, than the Western countries. And there's differentiation in the western European countries. You mentioned that some are making Hong Kong and Xinjiang into obstacles to improving European relations to China. What would you say to these concerns?

Prof. Li Xing: China-EU relations are being affected by many, many factors. One is, as you mentioned, about 16+1, but now

it's 17+1, because, I think two years ago, Greece became a part of 16+1, so now it's 17+1. And the western part of the EU, was quite worried about the 17+1 because some think that the Belt and Road plays a role in dividing Europe. Because Europe has this common policy, common strategy, and common action toward the Belt and Road, they also see the 17+1 grouping as somehow playing a divisive role. So, the EU is not very happy about that. Because you're right, the Belt and Road is more developed in the eastern part of the EU. This is one issue.

The second issue is that the EU has to make a balance between China on the one side, and the U.S. on the other. Right now, my assessment is that the EU is somehow being pushed to choose the U.S. side. It's fine with me, from my analytical point of view, that the EU, most of the countries in the West, the traditional U.S. allies—like including Denmark—if they choose the U.S., that's fine. But my position is that their choosing sides should be based on their own analysis, their own national interests, not purely on the so-called values and norms, that the U.S. and EU share norms, and therefore should have a natural alliance. I think that is not correct. I always advise Western politicians, thinktanks, and policy makers that they should study China-U.S. relations or EU-China-U.S. relations and try to find their own foreign policies. What is the correct direction? And based on their own judgment, based on their own research results, not based on what the U.S. wants them to do.

Michelle Rasmussen: One of Denmark's top former diplomats, Friis Arne Petersen, has been Denmark's ambassador to the United States, to China, and to Germany. At the Danish Institute for International Studies, he recently called for Europe to join the Belt and Road Initiative. Why do you think it would be in the interest of Europe and the United States to join or cooperate with the Belt and Road Initiative, instead of treating it as a geopolitical threat?

Prof. Li Xing: Well, on the Belt and Road, as we have already discussed, we must first understand what it is. I fully agree with Friis Arne Petersen. When he was Ambassador to Beijing, I met him at one of the international conferences. He was always very positive towards Denmark-China cooperation. I fully agree with his point on the Belt and Road. But we have to understand, first of all, why the West is nervous about the Belt and Road. This is very important, because the European's or the American's worry is based on two perspectives. One is geopolitics. The second is norm diffusion. Geopolitics means that through the Belt and Road, China's economic political influence will gradually expand to cover all of Eurasia, which is not in the interest of the West. This is a geopolitical rationale.

Then the second perspective is norm diffusion, which means that through the Belt and Road, the Chinese development model spreads. As I mentioned before, because of the global attraction to China, the Chinese development model will be consolidated and extended through the Belt and Road, and that is also not in the interest of the West. That's why China is a "systemic rival," because it has a norm diffusion effect. We have to understand these two aspects.

But why should Europe support the Belt and Road? I have already discussed this issue in my answer to your previous question regarding the importance of infrastructure development, and regarding why Europe should support the Belt and Road, especially in the context of Africa.

Michelle Rasmussen: And you also spoke about the need for infrastructure development in the United States. The American Society of Civil Engineers gave the United States a grade point average of C- for the state of its infrastructure. Looking at high speed rail in China and in the United States, there's nothing to compare.

Prof. Li Xing: No, no.

Michelle Rasmussen: In its 14th Five-Year Plan, China has committed itself to increase its high-speed rail lines by one third, from the present 38,000 kilometers to 50,000 kilometers by 2025. The U.S. has maybe a hundred and fifty kilometers.

Prof. Li Xing: I was told by American friends that the U.S. has not invested heavily in infrastructure for many, many decades, about half century, something like that. I was shocked to hear that. So, I think Biden's idea of infrastructure investment is great, but somehow the bill could not be agreed on by the Congress, and also the Senate, due to partisan conflict.

Michelle Rasmussen: And it was not very ambitious in any case.

Prof. Li Xing: Yes, totally.

Reordering the World Order

Michelle Rasmussen: It was a step in the right direction, but was not very ambitious.

Let's move on to Latin America, which we in the Schiller Institute call Ibero-America. That's because our members say that the Spanish language did not proceed from Latin. The Iberian Peninsula is Portugal and Spain, so Ibero-America is a better term. In any case, Li Xing, you are working on a study, China-U.S. Rivalry and Regional Reordering in Latin America. Can you please share the main idea with us?

Prof. Li Xing: Yes. I'm working on this book, together with a group of Latin American scholars from different countries in the region. The objective of the book is to provide a good conceptualization, first, of the changing world order, and the reordering process. When we talk about that the world order is changing because of the U.S.-China rivalry, at the same time, we also suggest that the world is experiencing a reordering process, that we do not know the future order, or the new order, but the world is in the process of reordering, driven

by the China-U.S. rivalry.

The book will also try to convey that the U.S.-China rivalry, according to our conceptualization, is "intra-core. According to the world system theory, you have a core which is the advanced economy countries, then you have a semi-periphery, and then you have a periphery. The semi-periphery is between periphery and the core, and the periphery is the vast number of developing countries. So the China-U.S. rivalry, competition, especially in high technologies in the security areas, is between these two core countries, or is intra-core.

The China-U.S. rivalry also represents a struggle between two types of capitalism. On the one side is Chinese state capitalism, very centralized, state led, with central planning. On the other side is the U.S. free market, individual capitalist economy. Somehow the China model is gradually appearing to be more competitive. Of course, the U.S. doesn't agree with that assessment, at least from the current perspectives.

So, this rivalry must have a great impact on the whole world, especially on the developing world we call the Global South. Here we've tried to focus on the U.S.-China rivalry, and its impact on the Latin American and Caribbean region.

The message of the book is, first, that global redistribution of power is inevitable. It's still in process, and the emerging world order is likely to be dominated by more than one superpower, so the world order will likely look like a polycentric world, with a number of centripetals competing for high positions or strong positions. This is the first message.

The second message is that the situation shows that the world is in a reordering process driven by the competition between the two superpowers, and it poses opportunities, and also constraints, to different regions, especially for the Global South, such as Latin America, because Latin America is the

U.S. backyard; it is the subject of American doctrines—that North America and South America, are a sphere of U.S. influence.

The Monroe Doctrine

Michelle Rasmussen: You're talking about the Monroe Doctrine?

Prof. Li Xing: The Monroe Doctrine. Thank you very much. North America and South America have to be within the U.S. hegemonic influence. No external power is allowed to have a hand in, or interference in these two regions. You can say that China's relations with Latin America has really been increasing tremendously during the past two decades.

At the same time, the U.S. was busy with its anti-terrorism wars, and its creation of color revolutions in other parts of the world. If you look at the investment in infrastructure, and also imports of agriculture, China-Latin American trade and Chinese investment in Latin America are increasing tremendously, dramatically, which becomes a worry, a really deep worry, to the U.S.

The different scholars, the book's chapter authors, will use different countries and country cases as examples to provide empirical evidence to our "theoretical conceptualization." This book will be published around summertime by Brill, a very good publisher in Holland.

Michelle Rasmussen: Well, actually, the Monroe Doctrine was adopted in 1823, in the very early history of the United States. This is after the United States had become a republic and had freed itself from the British Empire. It was actually John Quincy Adams—

Prof. Li Xing: Exactly.

Michelle Rasmussen:—who was actually involved in the idea, which was that the United States would not allow imperialism,

imperial powers to bring their great power games into Latin and South America, but that the United States would help those countries become independent republics. So the question becomes, will Chinese policy strengthen the ability of the Ibero-American countries to be republics and enjoy economic development, or is China's intention also a kind of imperialism?

Prof. Li Xing: Based on your definitions, on your conceptualization of the Monroe Doctrine, you can say that there are two implications. One is that the U.S. should defend these two regions from imperialist intervention. The U.S. itself was not an imperial power at that time. The U.S. didn't have intentions to become a global interventionist then, but today it is a different situation.

Second, that the U.S. definitely interprets Chinese investment and infrastructure cooperation, and economic investment in Latin America as "helping," to consolidate the country's independence? No, I don't think that is the case. That would be a kind of positive-sum game. Today, unluckily, these two countries are trapped into a zero-sum game. Whatever China is doing in the South American region, is interpreted as not being good for United States. That's a very unfortunate situation.

Michelle Rasmussen: Actually, we in the Schiller Institute have said that if the United States were to join with China to have even better economic development in Ibero-America; that would be a win-win policy. You spoke about the immigration challenge from Africa to Europe. It's the same thing from Ibero-America to the United States. People would much rather stay in their own countries if there were jobs, if there were economic development,

Prof. Li Xing: Yes.

Michelle Rasmussen: And if the United States would join with

China, then instead of–

Prof. Li Xing: –building the wall! Instead of building the wall!

Michelle Rasmussen: Exactly, exactly.

Prof. Li Xing: Yeah, I agree with you.

Operation Ibn Sina

Michelle Rasmussen: Helga Zepp-LaRouche, the President of the Schiller Institute, has stated that one very important way to lessen the war danger between the United States, Russia and China would be for these countries to join forces to save the people of Afghanistan, where there is the worst humanitarian crisis in the world now, after the war, the drought, and the freezing of Afghanistan's central bank assets by the western countries. She has proposed what she calls Operation Ibn Sina, named after the great physician and philosopher from that region, to build a modern health system in Afghanistan to save the people from disease, and as a lever to stimulate economic development.

I know that when we spoke about Afghanistan before, you also referred to very important discussions now going on in Oslo, for the first time, between the Taliban and Western governments, including in the United States.

But what do you think about this idea of China and the United States, and also Russia and other countries, joining hands to act to alleviate the terrible crisis for the people of Afghanistan?

Prof. Li Xing: It's a superb idea. This is one of the initiatives by the Schiller Institute. When I read your website, you have many development projects, and this one is a great idea. This is one of the areas I mentioned where the U.S. and China have a common interest. Unfortunately, what is

happening today is the Ukraine crisis and the China-U.S. rivalry—so many battle fronts—puts Afghanistan more into the background.

Right now, the Taliban delegation is talking with the West in Oslo, and I really hope there will be a constructive result, because after the U.S. withdrew from Afghanistan, Afghanistan's Taliban government immediately went to China. And it was a Chinese interest. It was in China's fundamental interest to help Afghanistan, because if Afghanistan is safe and prosperous, then there will be no terror and terrorism coming from Afghanistan across the border. Many of the terrorists in Xinjiang actually based themselves in Afghanistan. So it is in China's national interest to help Afghanistan.

Right now, I don't know whether it is still in the U.S. interest to help Afghanistan. The U.S. might be tired of that region, because the U.S. lost two trillion dollars in the Afghanistan war, without any positive results. So, I do not know. I cannot tell the what the U.S. politicians' feelings are, but the U.S. holds \$9.5 billion of Afghanistan assets. And I think that money has to be released to help in the country's rebuilding.

And particularly, the Schiller Institute's suggestion of a health care system is the priority. When people are in good health, then people can work, and earn money. When people have a job or have a family, normally, people do not move. According to refugee studies, people normally do not move just because of a shortage. People move because of a situation devastated by war, by climate change, by various crises. Otherwise, people are relatively stable and want to stay in their homeland.

Xinjiang

Michelle Rasmussen: You mentioned Xinjiang again now. Do you

have something to say about Xinjiang for people in the West?

Prof. Li Xing: I think that there are a lot of misunderstandings between the West and China, especially the misunderstanding from the Western side concerning Xinjiang. The other day, I saw a debate at Oxford University between an American former politician and a British former politician, about whether China is a friend or a foe. The American representative put forward the claim that in Xinjiang, we are experiencing what is called genocide. But later, at the end of his discussion, he admitted that there is no genocide, but he deliberately used genocide as a kind of provocation in order to receive attention from the world. The British representative asked if this view caused such a bad misunderstanding, misperception, then why not just give it up?

Do not use genocide. You can criticize China for human rights abuses. You can criticize China for its minority policies, etc. But to deliberately defame China is not a good way. I don't think it's a good way. We also have to be fair.

On the one side, you can criticize China's policy treating problems in the minorities and others. But you have to also condemn terrorist actions because there were a lot of terrorist bomb killings in that region, especially from 2012-2015, around that time.

I was in Xinjiang as a tourist in 2011, and I was advised to not pass by some streets, because there could be some risks. You can see that it was a very tense situation because of a lot of bombings. People pointed out to me, here were some bombings, there were some bombings. You don't understand. So, the West should be fair and condemn these things, while at same time, also advising the Chinese government to develop a more constructive policy to resolve the problem, rather than using harsh policies. It has to be fair. This is the first point.

Second, is that genocide not only defames China, it's also contrary, it's opposite to the facts. Twenty years ago, 30 years ago, Xinjiang's Uighur population was about five million or eight million. But after 30 years, I think it's about 11-13 million. I do not know exactly, but there has been a growth of population. How can you claim genocide, when the local population is increasing? Do you understand my point? So, this is not a good attitude. It is not a very good way to discuss with China and it makes China much more resistant in talking with you, when China fears that it is being defamed.

When some Western sources, in particular one German scholar, use a lot of data from a Turkish scholar, who is connected to the "minority resistance" from Xinjiang, then the credibility, reliability of the source is in question. You understand my point. So, the Xinjiang issue is rather complicated, but the West and China should have a dialogue, rather than use in this specific discourse rhetoric to frame China in a way that China is the bad guy. It should be condemned. I think this is not constructive.

The SWIFT System

Michelle Rasmussen: Going back to the war danger, what do you think the impact on China and on the world economy would be, were the U.S. to force Russia out of the SWIFT international payment system, or similar draconian measures?

Prof. Li Xing: Let me tell you that Olaf Scholz, the current German Chancellor, already expressed it very well, saying that if Russia were sanctioned and pushed out of the SWIFT payment system, then Europe could not pay Russia for its gas and oil. "If we can't pay Russia, then Russia will not supply us. Then what should we do?"

I read in the news today that the U.S. said, "We could supply most of Russia's oil and gas." Then Europe began to ponder: "Well then, this war has become your war, you know—a very

egoistical interest, because you actually want to replace Russia's gas and oil supply. That's why you want to instigate the war."

So, I think it's the U.S. that has to be very cautious in its sanctions, because the only sanctions possibilities for the United States today against major powers is financial, is payment—it's the U.S. dollar. That's the intermediate currency, the SWIFT system.

And when China sees this, that only strengthened China's conclusion to develop what we call electronic currency. China is using a lot of energy today investing in electronic currency. This electronic currency is a real currency. It's just electronic. It's being implemented in some big cities in test trials.

Then, back to the SWIFT system, [if a country were thrown out] it would be rather impossible or would rather create a lot of problems in the international payment system, then the whole system will more or less collapse, because most countries watch this, and they will try to think about how they should react in the future if the U.S. uses the same system of sanctions against them. I just mentioned China, but also many other countries as well. They have to find an alternative.

One other alternative is to use currencies other than the U.S. dollar as much as possible. I just read in the news today that the Chinese yuan has surpassed the Japanese yen as the fourth international [reserve] currency. And the situation will accelerate in that direction. So, I think that the U.S. should think twice.

On China-Russia relations, I definitely think that China will help Russia in case the U.S. really implements a sanction of pushing Russia out of the SWIFT payment system. China definitely will help Russia, because both face the same pressure, the same struggle, the same robbery from the U.S.

So, it is very bad. It is extremely bad strategy from the U.S. side to fight, simultaneously, on two fronts with two superpowers. This is what Henry Kissinger had said many times during the entire Cold War period. The U.S. was able to keep relatively stable relations between U.S. and China and between U.S. and the Soviet Union, keeping the Russia and China fighting against each other. But now it's the opposite situation. The U.S. is fighting with two big powers simultaneously. I don't know what is in the mind of the U.S. politicians. I really think that the U.S. needs to redesign its strategic foreign policy.

The Schiller Institute

Michelle Rasmussen: Yeah. We've been speaking mostly about the U.S., but the British really are an instigator in this: the British Old Empire policy of trying to drive a wedge between the United States, Russia and China. That also has a lot to do with the current situation. We spoke before about that the Schiller Institute is trying to get the United States' population to understand that the whole basis for the existence of the United States was the fight against the British Empire, and against this divide and conquer strategy, and, rather, to cooperate with Russia and China.

In conclusion, this conversation has been very wonderful. Do you have any parting words for our audience? We have many people in Europe and in the United States. Do you have any parting words of advice as to how we should look at China and what needs to be different about our policy?

Prof. Li Xing: No, I think that I want my last words, actually, to be invested in talking about the Schiller Institute. I think that some of your programs, some of your projects, and some of your applications are really interesting. The Schiller Institute has a lot of ideas. For example, you just mentioned your campaign for an Afghanistan health care system, but not only in Afghanistan. You promote

these ideas for Africa, in developing countries. I really think that the Schiller Institute should continue to promote some of the ideas—a health care system in every country, especially now, considering the pandemic. The rich countries, including China, are able to produce vaccines, but not the developing countries. The U.S. has more vaccine doses stored up than necessary [for itself]. But Africa still has only a very low percentage of people [who have been vaccinated].

Michelle Rasmussen: I think 8%.

Prof. Li Xing: And we claim the Omicron variant of the coronavirus came from Africa. That's an irony. That's an irony, because it's definite that one day, another variation will come from Latin America, or from some other part of the world.

So, it's rather important for the West, and for China, to think about some of the positive suggestions by your Institute. I'm glad that you invited me for this interview, and I expect to have more cooperation with you. Thank you very much.

Michelle Rasmussen: Thank you so much, Li Xing.

Den sidste krig eller varig fred

Den 24. januar (EIRNS) – Fra det øjeblik sidste fredag, hvor den russiske udenrigsminister Sergey Lavrov og USA's udenrigsminister Tony Blinken meddelte, at de havde mødtes, og var blevet enige om, at USA ville give et skriftligt svar på Ruslands presserende sikkerhedsproblemer, har briterne været

på overarbejde for at sikre, at intet af den slags nogensinde sker – eller i det mindste at det skriftlige svar, som Blinken giver, vil være en yderligere antirussisk provokation.

For det første er der de intensiverede direkte militære deployeringer: endnu et amerikansk fly med sofistikerede våben til en Kiev-regering med pro-nazistiske elementer; overførslen af ukrainske raketkastere og andre tunge våben til konfliktzonen ved Donbas; og Pentagon bekræftede, at præsident Biden havde instrueret dem om, at sætte 8.500 amerikanske tropper i forhøjet beredskab, med henblik på en potentiel udstationering i Europa, baseret på en briefing om »militære muligheder«, som forsvarsminister Austin og chefen for de fælles stabschefer, general Milley, havde præsenteret ham for. Disse muligheder omfattede at sende op til 50.000 amerikanske tropper til Østeuropa – tiltag, som russerne vil opfatte som en direkte militær trussel.

Så er der de britiske psy-ops: En anonym diplomat i Beijing rapporterede, at den kinesiske præsident Xi Jinping havde bedt Putin om at vente med at invadere Ukraine til efter de olympiske vinterlege (hvilket afvises af den kinesiske og russiske regering); og endnu en omgang antirussiske floskler fra Blinken (det vil medføre »massive konsekvenser« for Rusland, hvis en »eneste yderligere russisk enhed« trænger ind i Ukraine) og fra Karen Pierce, den britiske ambassadør i USA (»man vil altid finde Storbritannien i den forreste ende af feltet«, når det gælder om at gå efter Rusland).

»Hvad der står klart,« rapporterede Helga Zepp-LaRouche i dag, »er, at vi befinder os i en ekstremt farlig situation, og i betragtning af antallet af forrykte personer i ledende stillinger, og også den absolutte sikkerhed for fejlregninger, baseret på forkerte erkendelsesmæssige holdninger, tror jeg, at den eneste konklusion, vi kan drage af den nuværende situation, er, at vi må gå ind i en total mobilisering mod krig, og vække især den amerikanske offentlighed, fordi de er den vigtigste faktor, som ikke er

informeret om, hvad faren ved situationen er.«

Rusland forventer et svar i denne uge, fortsatte hun, og det svar kan ikke undgå at tage fat på deres eksistentielle sikkerhedsproblemer, ved at nedfælde skriftlige garantier for, at NATO vil ophøre med sin ekspansion mod øst op til Ruslands grænser. Men på nuværende tidspunkt tyder alt på, at USA ikke vil gøre noget sådant.

Hvis det er tilfældet, advarede Zepp-LaRouche, så befinder vi os i et opgør om en nedtælling til Ruslands aktivering af deres egne »militærtekniske foranstaltninger« – som kunne omfatte opstilling af hypersoniske Zircon-missiler på ubåde inden for fem minutters flyvetid fra begge amerikanske kyster.

For at en antikrigsmobilisering kan blive en succes, må den imidlertid ikke blot udstede udtalelser mod krig, men den skal tage fat på to centrale politiske punkter: 1) identificere, hvem der står bag drivkraften til krig, og hvorfor (det kollapsende transatlantiske finansimperium); og 2) præsentere et program til opbygning af en varig fred – baseret på den politik for global økonomisk genopbygning, der er beskrevet i LaRouches fire love.

Som den daværende præsidentkandidat Lyndon LaRouche beskrev problematikkerne for næsten 40 år siden, i den indledende sætning i et »Udkast til aftalememorandum mellem USA og Sovjetunionen« fra den 30. marts 1984: »Artikel 1: Generelle betingelser for fred. Det politiske grundlag for varig fred skal være: a) Den ubetingede suverænitet for hver eneste nationalstat og b) samarbejde mellem suveræne nationalstater om at fremme ubegrænsede muligheder for at deltage i fordelene ved teknologiske fremskridt til gensidig fordel for hver eneste nation.«
(www.larouche.com/eiw/public/1991/eirv18n02-19910111/eirv18n02-19910111_026-the_larouche_doctrine_draft_memo-lar.pdf)

Udvalgt billede: Pexels

Afsløring: Dette er et britisk fremstød for krig mod Rusland

Den 23. januar (EIRNS) – Med den britiske udenrigsminister Liz Truss' lokketoner den 22. januar, om et "russisk kup på vej i Ukraine" – for at fremme det britiske krav om at ramme Rusland {nu}med de finansielle supersanktioner, som skulle true med at afskrække fra krig – er det blevet klart, at der ikke er nogen "enighed blandt NATO-allierede og partnere" om at håndtere Rusland i Ukraine-missilkrisen.

Det er snarere et britisk fremstød for at tvinge Rusland til at invadere Ukraine eller kapitulere; en trængt, men klar tysk modstand mod den britiske krigskampagne; en fransk præsident, der ønsker at forhandle, men som forsøger at fremstå nydelig og blive genvalgt; og en svag amerikansk præsident, som helst vil undgå krig.

Hvis der udbryder krig, ja, endog verdenskrig, vil det være en krig, som City of London og Storbritannien påtvinger det svækkede amerikanske præsidentskab. Ikke en ny Krim-krig, men en krig for at hævne sig på Rusland og Kina, for at have ydet modstand og spoleret det store globale klimatopmøde i Glasgow i november, hvilket efterlod de britiske ministre, der ledede topmødet, med vredens tårer, da det endte som en fiasko. Det gjaldt også premierminister Boris Johnson, "BoJo", den slemme klovn, som er miskrediteret og er meget tæt på en mistillidsafstemning fra sit eget konservative partis parlamentsmedlemmer. "Hans holdninger er blevet strengere" over for Rusland, meddelte hans talsmand den 22. januar. I {New York Times'} dækning af det "nye fake" var overskriften:

“Storbritannien efterstræber en mere muskuløs rolle i opgøret med Rusland om Ukraine”, selv om det altid er amerikanske muskler, som Storbritannien anvender. (<https://www.nytimes.com/2022/01/23/world/europe/uk-russia-ukraine.html>)

Selv den nervøst hyper-aggressive, amerikanske udenrigsminister, Antony Blinken, reagerede ikke på den nyeste britiske krigsfabel, ud over “Vi tager det alvorligt”, da det blev slynget efter ham i dag af “Face the Nations” ordstyrer, Margaret Brennan, der rablede, som om hun havde taget noget britisk meth-amfetamin i sin kaffe før programmet. Over for London-Kiev-kravet om, at de såkaldte finansielle “supersanktioner” skal indføres over for Rusland i morgen, bemærkede Blinken det indlysende: “Vi bruger dem som afskrækkelse. De ville miste deres afskrækkende virkning”. Han nævnte ikke det lige så indlysende: “og skubbe Rusland mod krig” – den britiske hensigt. Blinken understregede gentagne gange to punkter: “Vi har i de seneste dage, samlet allierede og partnere på en meget intens måde i hele Europa”; og “vi reagerer også på nogle af Ruslands bekymringer med yderligere samtaler, og vi forventer, at de reagerer på vores bekymringer.”

Den russiske ambassade i London understregede i dag, at briterne stod uden for forhandlingsprocessen med Rusland: “Det britiske udenrigsministerium fortsætter med en række provokerende udtalelser om situationen omkring Ukraine... Disse opråb kommer på baggrund af en åbenlys svækkelse af den britiske ekspertise om Rusland og Ukraine. ...Udenrigsminister Elizabeth Truss’ udsagn om, at Ukraine har lidt under forskellige invasioner, ‘fra mongolerne til tatarerne’, er et eksempel herpå. Efterfølgende kom ‘nyheden’ om, at Rusland har til hensigt at etablere et marionetregime i Kiev, under ledelse af et tidligere ukrainsk parlamentsmedlem – en person, der tilfældigvis er under russiske sanktioner for at være en trussel mod den nationale sikkerhed”, med henvisning til

Jevhenij Murajev. (<https://www.rusemb.org.uk/fnapr/7059>)

Tyskland ønsker ikke at lade den britiske krigsførelse lykkes. Dets flådechef, viceadmiral Kay-Achim Schönbach, blev tvunget til at træde tilbage på grund af angreb fra medierne, da han udtalte, at det Putin "ønsker er respekt". Og min Gud, at give nogen respekt er en lav pris... Det er let at give ham den respekt, som han reelt kræver – og sandsynligvis også fortjener". Det forlyder nu bredt, at kansler Olaf Scholz blev bedt om at tage til Washington til konsultationer med præsident Biden, men afviste at tage af sted til et senere tidspunkt. Tyskland vil ikke tillade, at de baltiske lande, som det har solgt tyske våben til, giver dem videre til Ukraine, og de hektiske britiske leverancer af dødbringende våben, flyves over dansk luftrum, fordi Storbritannien ikke tør bede Tyskland om tilladelse til overflyvning.

Biden-administrationen er i færd med at svare skriftligt, på den russiske præsident Putins foreslåede aftaler om at holde NATO's missiler og krigsforberedelser ude af Ukraine og fra Ruslands grænse – "og at give udtryk for vores bekymring" over Rusland, sagde Blinken i dag. USA har besluttet, at det ønsker at Rusland skal acceptere at undlade offentliggørelse af disse svar, højst sandsynligt fordi en sådan offentliggørelse enten vil gøre krigsmagere omkring BoJos regering og inde i City of London rasende, eller skabe mere tvivl i Tyskland, Frankrig og måske hos andre "allierede og partnere".

Det vigtigste spørgsmål er nu, hvad de amerikanske borgere vil gøre for at lede deres vaklende regering i retning af at løse de vigtigste problemer, som menneskeheden står over for? Det kræver samarbejde med i det mindste Rusland og Kina, som et middel til at vende den amerikanske industriøkonomis forfald hen imod "grønt" selvmord, og inddrage USA i opbygningen af nye offentlige sundhedssystemer og programmer for udvikling af infrastruktur overalt i verden. Londons malthusianske politik med afindustrialisering ved hjælp af krig kan ikke tolereres.

Schiller Instituttets dialog med Rusland

Den 22 januar (EIRNS) – Schiller Instituttet afholdt i dag et kritisk debatmøde under titlen: “En forskel i lederskab: Kan krig mod Rusland stadig undgås?” I en tale fra den russiske repræsentation ved FN, redegjorde ambassadør Dmitry Polyanskij, 1. permanente vicerrepræsentant for Den Russiske Føderations faste mission ved FN, for den barske virkelighed i forbindelse med de vestlige leders igangværende stormløb mod krig. “Det ser ud til,” sagde han, “at vores vestlige kolleger er forblændet af den såkaldte ‘sejr’ i Den kolde Krig, og fortsætter med at leve i disse minder og forsøger at tale ud fra en overlegen position og påtvungen dobbeltmoral. De bebrejder os for vores troppers tilstedeværelse og bevægelser på eget suveræne territorium, mens de hævder, at alt, hvad de gør på NATO’s territorium, ikke angår andre. Dette vil ikke længere kunne fungere.”

Helga Zepp-LaRouche fremlagde en tilgang til krisen ud fra et overordnet perspektiv: “Jeg insisterer meget indtrængende på, at vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur, som skal tage hensyn til de grundlæggende erfaringer fra historien. Man må undersøge de traktater, der førte til fred, og dem, der mislykkedes. Et godt eksempel på det første, er den Westfalske Fred, hvor folk efter 150 års religionskrig, især Trediveårskrigen, indså, at ingen ville være sejrherre ved en fortsættelse af krigen. Så de blev enige om de berømte

principper i den Westfalske fred, hvoraf det vigtigste er, at man skal tage hensyn til den andens interesser, hvis man vil have fred. Hver gang det bliver praktiseret – og denne Westfalske Fred var i øvrigt begyndelsen til folkeretten og det, der udgør FN-Pagten i dag – fører det til fred. Det andet eksempel er Versailles-traktaten, som proklamerede, at Tyskland var den eneste skyldige part i Første Verdenskrig, hvilket ikke var sandt. Den var bestemt ikke retfærdig. Den lagde byrder på Tyskland, som ikke kun skulle betale krigens udgifter, men også erstatninger, hvilket overbelastede den tyske økonomi fuldstændigt. Så Rigsbanken begyndte at trykke penge, hvilket førte til hyperinflation, og det bidrog til depressionen. Efterfølgende førte den dybe følelse af uretfærdighed, som folk, der kom ud for dette, havde, til nazisternes fremkomst og nationalsocialisternes omvæltende regeringsovertagelse, som førte til Anden Verdenskrig.”

Harley Schlanger, talsmand for LaRouche-organisationen, gennemgik arrogancen hos de neokonservative og neoliberale, som mente, at Vesten havde “vundet” Den kolde Krig, og at dette gav dem tilladelse til at påtvinge alle nationer, deres indbildte overlegne system af “demokrati og frie markedsøkonomier”, om nødvendigt med militære midler. Han fremlagde en oversigt over de ulovlige og folkemorderiske krige, der blev ført mod nationer – Afghanistan, Irak, Jugoslavien, Libyen, Syrien og dernæst kuppet mod Ukraine i 2014 – mod nationer, der ikke udgjorde nogen trussel mod nogen, krige baseret på falske anklager, som nu erkendes at være blevet fremstillet for at retfærdiggøre krigene. Dette omfattede den “chokterapi”, som blev pålagt selve Rusland, i et forsøg på at reducere en betydningsfuld videnskabelig og industriel nation til en “råstofeksportør” med en forarmet og svækket befolkning. Da Vladimir Putin omgjorde denne ødelæggelse, blev han stemplet som “autokrat”, mens begge partier i USA stod sammen om krigspolitikken. Tiden med unilateralisme og en unipolær verden er nu afsluttet, hævdede Schlanger, da det kinesisk-russiske samarbejde om national

opbygning, for dem selv og de 140 nationer, der har tilsluttet sig Bælte- og Vej-Initiativet, ikke længere tager imod ordrer og ikke længere vil tillade farverevolutioner eller neokoloniale krige og undertrykkelse.

Paul Gallagher, EIR's økonomiredaktør, gennemgik derefter nedbrydningen af det "Amerikanske System", som var blevet genoprettet af Franklin Roosevelt gennem Glass/Steagall-bankregulering og efterkrigstidens Bretton Woods-system. Ødelæggelsen begyndte med Nixon-regeringens afkobling af dollaren fra guldet i 1971, hvilket omdannede banksystemet til et system baseret på spekulation i stedet for produktion. Med spekulationsboblens kollaps i 2008 blev Lyndon LaRouches forslag om at genindføre det amerikanske systems principper afvist til fordel for massiv pengeskabelse, for at redde bankerne, hvilket medførte den største "alting-boble" i historien. Bestræbelserne på at opretholde boblen på 275 billioner dollars gennem den grønne "New Deal", der forvaltes af de samme bankfolk, som er ansvarlige for selve boblen, ved at afvikle fossile brændstoffer, mange industrier og landbrug, ville resultere i en massiv affolkning af verden, hvilket allerede er tydeligt globalt og selv i USA. Også her viser Ruslands, Kinas og Bælte- og Vej-Initiativet, at den unipolære verden, der ledes af City of London og Wall Street, ikke længere kan diktere denne destruktion over for resten af verden, med fare for at de vælger at starte en atomkrig, i stedet for at deltage som en ligeværdig partner i en ny verdensorden.

Richard Black, Schiller Instituttets repræsentant ved FN, fulgte op på ambassadør Polyanskijs opfordring, til at gøre op med den fremtvungne opdeling af verden i konfliktfyldte blokke, og søge de ting der forener os i stedet for at adskille os. Han gennemgik LaRouches arbejde med de videnskabelige kredse i Rusland, i traditionen fra denne nations store videnskabelige genier, og opfordrede borgerne i de vestlige nationer, til at inddrage deres politiske ledere

og kandidater, for at tvinge deres regeringer til at opgive deres fobier og samarbejde om de store opgaver, som hele menneskeheden står over for.

Der fulgte en livlig diskussion med spørgsmål og svar. Du opfordres til at se dette vigtige og produktive møde og til at handle på de idéer, der blev præsenteret: https://www.youtube.com/watch?v=o32znt4i_zE

Kan en krig mod Rusland stadig undgås?

Den 21. januar (EIRNS) – Dette spørgsmål: “Kan en krig mod Rusland stadig undgås?”, er titlen på Schiller Instituttets internationale dialog, lørdag den 22. januar kl. 20.00 dansk tid, med det formål at styrke bestræbelserne på at stoppe USA's, det britiske imperiums og NATO's farlige krigsførelse mod Rusland og Kina og gøre plads til et fuldstændigt skift mod et globalt sikkerhedssystem, baseret på princippet om gensidig fordel for alle, og helt afgørende, den økonomiske fordel for alle.

Resultaterne af dagens vigtige møde i Genève, mellem USA's udenrigsminister Antony Blinken og den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov, ændrer ikke dette fokus, men skærper det snarere. Mødet varede 90 minutter med bemærkninger før og efter fra repræsentanterne. Der forventes en opfølgning af drøftelserne – med en omtrentlig tidsplan for den næste uge til 10 dage; men man kan til enhver tid forvente sabotage fra fjender af denne forhandlingsproces.

I korte træk fortalte Blinken, at præsident Biden havde bedt ham om at mødes med Lavrov, og at han efter dagens samtaler vil henvende sig til NATO og allierede samt Kongressen, og "vi vil være i stand til at dele vores bekymringer og idéer med Rusland mere detaljeret og skriftligt i næste uge, og vi er blevet enige om yderligere drøftelser derefter". TASS rapporterede, at Blinken sagde, at USA og Rusland vil mødes igen, efter at Moskva har gennemgået Washingtons forslag til sikkerhedspolitiske foranstaltninger i næste uge. Udenrigsministeriet kastede imidlertid koldt vand på denne rapport og erklærede, at der ikke er planer om et møde, før Rusland modtager et "artikel for artikel"-svar, på sit krav om sikkerhedsgarantier. Ellers holdt Blinken sig til påstandene i sin opremsning af beskyldninger og krav, idet han formanede Rusland til at nedtrappe sin magtanvendelse, ikke invadere Ukraine osv.

Lavrov sagde om Blinkens bemærkning, at USA vil svare skriftligt på Ruslands "bekymringer", at: "Jeg tror, det vil være rigtigt at offentliggøre dette svar, og jeg vil spørge Antony Blinken, så de ikke har noget imod det." Han sagde, at der ikke var nogen aftale om endnu et møde mellem ham selv og Blinken. Blandt mange andre emner sagde Lavrov, at USA gentager sine anklager mod Rusland "som et mantra" og pegede på vestlig "hysteri", når det gjaldt Ukraine.

Særligt bemærkelsesværdigt var inddragelsen af Kina i det, der er på spil. Det russiske udenrigsministerium udsendte en erklæring i forbindelse med samtalerne, hvori det fremgår: "Det er på høje tid, at vores amerikanske kolleger forstår, at Washingtons dobbelte inddæmningspolitik over for Moskva og Beijing er fuldstændig utidssvarende og ikke indebærer nogle gunstige udsigter for USA. Amerikanerne ville gøre mere gavn for sig selv og hele verden, hvis de opgav deres arrogante krav om global dominans og gik ind i en ligeværdig og ærlig dialog med Rusland, Kina og andre vigtige aktører, for at søge afbalancerede løsninger på presserende globale sikkerheds- og

udviklingsmæssige anliggender”...

Schiller Instituttets præsident, Helga Zepp-LaRouche, sagde i sin ugentlige strategiske webcast den 20. januar, at “jeg mener, at det er faren for krig, som folk bør være bekymrede over.” Men hun erklærede endvidere, at bekymringen bør være “ud fra dynamikkens synspunkt [hvis] orientering, går meget klart i retning af Bælte- og Vej-samarbejdet, fordi mange nationer ser det som en langt større fordel at samarbejde økonomisk i stedet for at føre geopolitiske spil.”

På denne måde er BRI-alliancer og -projekter antikrigspolitik...

Deltag i de bestræbelser, der forsøger at afværge en krig, ved at se og dele Schiller Instituttets internationale dialogkonference den 22. januar, “Kan en krig mod Rusland stadig undgås?”, og bliv aktiv i Schiller Instituttet. https://schillerinstitute.nationbuilder.com/20220117-conference_20220122

Sikkerhedseksperter advarer om optrapning af opgøret mellem USA og Rusland

Den 19. januar (EIRNS) – David T. Pyne offentliggjorde en artikel i det konservative National Interest i nummeret af 17. januar, under overskriften “Bidens mulighed for fred i Eurasien”. I den advarer Pyne om, at “de bilaterale forhandlinger mellem USA og Rusland brød sammen i denne uge,

efter at den amerikanske delegation angiveligt nægtede at tilbyde Rusland nogen indrømmelser, eller anerkende nogen af dets legitime sikkerhedsbekymringer, vigtigst af alt i Ukraine”, og at krisen mellem de to lande som følge heraf er i fare for at ende i en spiral, der snurrer ud af kontrol, hen imod en termonuklear krig. (Den 18. januar talte USA's udenrigsminister Tony Blinken og Ruslands udenrigsminister Sergej Lavrov i telefon og aftalte et hastigt arrangeret møde mellem dem i Genève den 21. januar).

Pyne er tidligere officer i den amerikanske hærs kampenheder, stabsofficer i hovedkvarteret og har en kandidatgrad i nationale sikkerhedsstudier fra Georgetown University. Han er i øjeblikket vicedirektør for nationale operationer for EMP Task Force on National and Homeland Security, hvis hjemmeside beskriver Pyne som “en autoritet med hensyn til USA's, Ruslands og Kinas atomarsenaler, amerikanske og russiske missilforsvarssystemer og den stigende trussel fra elektromagnetiske pulsvåben (EMP)”.

Vi citerer det indledende afsnit af Pynes artikel, som taler for sig selv:

“I slutningen af december 2021 truede den russiske præsident Vladimir Putin med, at en afvisning af Ruslands foreslåede sikkerhedsaftaler med Vesten, ville blive mødt med “passende militær-tekniske gengældelsesforanstaltninger”. Gilbert Doctorow, en Bruxelles-baseret politisk analytiker, har oversat dette til at betyde, – opstilling af yderligere russisk militært udstyr, herunder atombevæbnede SS-26 Iskander-M-kortdistancemissiler til Hviderusland og Kaliningrad, for at true NATO's frontlinjestater og Østtyskland. Han har også spekuleret i, at det kan hentyde til en mulig udstationering af atombevæbnede, hypersoniske, ubådsbaserede Zircon krydsermissiler ud for Washington D.C., som Rusland tidligere har sagt kunne bruges til at ødelægge USA's hovedstad, før præsidenten kunne flygte med Air Force One.

“Når Ruslands andre masseødelæggelsesvåben lægges til, kunne det der står på spil for de bilaterale forhandlinger mellem USA og Rusland næppe være højere. Rusland har også truet med disse militær-tekniske gengældelsesforanstaltninger som svar på, at USA vedtager meget strengere økonomiske sanktioner mod landet. Hvis USA og NATO skulle flytte deres tropper til den ukrainske grænse som svar på en russisk invasion af Ukraine, ville det naturligvis, næsten helt sikkert, fremprovokere et russisk angreb på NATO's frontlinjemedlemsstater, hvor disse tropper er stationeret, og potentielt starte en tredje verdenskrig. Det er således en russisk “rød linje”, som ikke må overskrides. Desuden kunne en eventuel russisk invasion af Ukraine og/eller udbrud af krig mellem USA og Rusland i Europa kortvarigt blive efterfulgt af en kinesisk invasion af Taiwan og en nordkoreansk invasion af Sydkorea – alt sammen noget, der sikrer, at USA ikke vil være i stand til effektivt at imødegå nogle af disse aggressioner.

“Desværre brød de bilaterale forhandlinger mellem USA og Rusland sammen i denne uge, efter at den amerikanske delegation angiveligt nægtede at tilbyde Rusland nogle indrømmelser eller anerkende nogen af dens legitime sikkerhedsproblemer, vigtigst af alt i Ukraine. Som svar herpå har Rusland erklæret, at det ikke har nogen planer om at genoptage bilaterale drøftelser med USA for at afslutte krisen og fortsætter med at optrappe sine krigsforberedelser. På nuværende tidspunkt, vil den eneste måde at give Rusland en oprejsning i Ukraine-krisen være, at Biden-administrationen tilbyder en betydelig indrømmelse, såsom udsættelse af USA's militære bistand til Ukraine.”

Pyne slutter sin artikel med at opfordre USA til at ændre politik og i stedet skabe “omfattende fredsaftaler med Rusland og Kina”, og tilføjer, at de “ikke vil være uden udfordringer”. De ville imidlertid, fastslår Pyne, “give Biden en hidtil uset mulighed for at sikre sit præsidentielle eftermæle som en forandringens fredspræsident og samtidig

tjene til at beskytte USA's vitale nationale sikkerhedsinteresser".

Tidsskriftet bag artiklen i National Interest er bemærkelsesværdigt. Det blev grundlagt af den neokonservative Irving Kristol og repræsenterer den dag i dag et "konservativt" synspunkt på udenrigspolitik. (<https://nationalinterest.org/feature/biden%E2%80%99s-opportunity-peace-eurasia-199344>)

Vi har nået et afgørende øjeblik – "tiden er ved at rinde ud"

Schiller Instituttets ugentlige webcast med Helga Zepp-LaRouche den 20. januar 2022

I de sidste, og i de kommende dage, bliver der truffet beslutninger som vil afgøre, om menneskeheden har den moralske evne til at overleve. I sin ugentlige dialog præsenterede Helga Zepp-LaRouche en dramatisk tour d'horizon (gennemgang), idet hun flettede en analyse af topmøder, troppebevægelser og positive økonomiske udviklinger omkring Bælte-ogVej-Initiativet sammen, og formidlede både den enorme fare i nutiden og, hvad der er vigtigt, en vej ud af denne fare.

Hun understregede, at Blinkens trusler i Ukraine ikke er helt i tråd med Bidens udtalelser. Hun understregede desuden, at Putin har været klar over, hvorfor Rusland har brug for strategiske garantier, og at nogle i Vesten, såsom David Pyne, Gilbert Doctorow og general Kujat, åbent diskuterer dette. Vi har en delegation bestående af syv tåbelige senatorer, der efter en tur til Kiev skrålede op og krævede, at Biden skulle stramme sig an, og en af dem – som hun omtalte som senator Wicked – sagde, at Putin skal have en blodtud. Samtidig var den iranske præsident i Moskva for at underskrive en 20-årig aftale, og kineserne og syrerne færdiggjorde et aftalememorandum om samarbejde i BVI.

Endelig talte hun bevægende om Schiller Instituttets konference den 15. januar om Afghanistan, hvor den nuværende trussel om millioner af sultende mennesker, blev sat i kontrast til Indiens banebrydende beslutning om at sende hvede til Afghanistan gennem Pakistan.

Embedsmand fra USA's udenrigsministerium truer Hviderusland med regimeskift

Den 19 januar (EIRNS) – En embedsmand fra det amerikanske udenrigsministerium truede den 18. januar på et orienteringsmøde for journalister med at vælte præsident Alexander Lukasjenkos regering i Hviderusland, hvis Hviderusland tillader russiske tropper på sit territorium og/eller deltager i en formodet russisk invasion af Ukraine. Den højtstående embedsmand sagde ikke direkte: “Vi vil vælte

jer”, men han brugte alle de kodeord, der er forbundet med operationer i forbindelse med farverevolutioner/regimeskift, for at levere et utvetydigt budskab.

“Vi har set advarselstegn på, at dynamikken i Hviderusland gør det muligt for Rusland at udnytte Lukasjenkas [sic] selvforskyldte sårbarhed yderligere. Rapporterne om russiske troppebevægelser mod Hviderusland, hvor disse bevægelser angiveligt sker i forbindelse med regelmæssigt planlagte fælles militærøvelser, er bekymrende. Timingen er bemærkelsesværdig og giver naturligvis anledning til bekymring for, at Rusland kunne have til hensigt at stationere tropper i Hviderusland under dække af fælles militærøvelser, med henblik på potentielt at angribe Ukraine fra nord”, sagde han ifølge Udenrigsministeriets referat af briefinggen. “Jeg mener, at Hvideruslands medvirken til et sådant angreb, ville være fuldstændig uacceptabelt for hviderusserne og for mange inden for regimet samt for os og vores allierede og partnere. Og vi har bekendtgjort vores betænkeligheder til de hviderussiske myndigheder privat.”

Senere i briefinggen udtrykte embedsmanden et dystert syn på Lukasjenkos fremtid, og gav skylden for hans formodede svagheder på hans forhold til Moskva. “Jeg tror det er vigtigt at se på, hvor han står efter halvandet år med at forsøge at ignorere, vende sig bort fra en politisk krise, som han stort set selv har skabt, ikke sandt,” sagde embedsmanden. “Og så er det vigtigt at erkende, at Lukasjenka selv har skabt denne reelle skrøbelighed i sin embedsperiode, fordi han først og fremmest var uvillig til at have afvigende synspunkter, som en del af kampagnen, at han var uvillig til at acceptere kritik af spørgsmål fra COVID til en slags grundlæggende spørgsmål om regeringsførelse, ikke sandt, og så ser man på noget som den enormt bedrageriske, den komisk bedrageriske afvikling af valget og så den tragiske vold, der fulgte, dødsfaldene, ikke sandt?”

“Så det er vigtigt at erkende, at Lukasjenka har mistet

troværdighed i den hviderussiske befolknings øjne i et ret dramatisk tempo siden dengang, og da han har forstået, hvor mere og mere isoleret han er, efterhånden som hans popularitet er blevet mindre, har han i stigende grad vendt sig hen imod Moskva.”

(<https://www.state.gov/briefing-with-senior-state-department-official-on-belarus/>) [dns/cjo]

Billede: Belarus_in_Europe TUBS, CC BY SA 3.0 via Wikimedia Commons

POLITISK ORIENTERING den 20. januar 2022:

Vil Vesten have krig eller fred med Rusland og Kina?

Finanskollaps på vej. FE-skandaler m.m.

Video, lyd og resumé.

med formand Tom Gillesberg

Lyd:

<http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2022/01/tg-20.1.22.mp3>

Resumé:

USA's og Ruslands udenrigsministre mødes i morgen. Er USA og NATO villige til at give Rusland de nødvendige sikkerhedsgarantier på skrift eller går man konfrontationsvejen? Rusland bakker ikke ned. Man gør op med årtiers svigt fra Vesten, hvor Vesten har ført krig imod Rusland og dets interesser med farvede revolutioner m.m. Nu er Rusland militært og økonomisk stærk mens Vesten er svag. Rusland og Kina kan klare sig uden Vesten, men Europa kan ikke klare sig uden russisk gas og kinesiske varer.

Eksperter advarer at hvis USA og NATO overskrider Ruslands røde linjer kan Rusland angribe fra Hviderusland og Kaliningrad med SS-26 Skander kortdistance atommissiler i hele Østeuropa. USA kan trues med ubådsbaserede Zircon atommissiler, der flyver 5-10 gange lydens hastighed, som USA ikke kan forsvare sig imod. Hvis det bliver krig mellem Rusland og USA vil Kina indtage Taiwan og Nordkorea angribe Sydkorea uden at USA kan gøre noget. Få derfor langsigtede fredsaftaler med Rusland og Kina, som alle kan leve med i stedet for konfrontation og krig. Rusland deltager i militærøvelser i Hviderusland fra den 9. februar så tag snakken med Rusland, evt. med et topmøde mellem Biden og Putin, inden de Olympiske Vinterlege i Beijing fra den 4.-20. februar er afsluttet og scenen sat for eskalation og mulig krig.

USA's inflation på 7 % og USA's Federal Reserve bliver tvunget til at hæve renten. Resultatet vil være en nedsmeltning på de finansielle markeder. Nedflyvningen er startet så spænd sikkerhedsbælterne. Europa er ikke bedre stillet. Forbered implementering af LaRouches fire økonomiske love så realøkonomien og samfundet kan beskyttes imod konsekvenserne af nedsmeltningen.

COVID-19: Pga. den høje vacinetilslutning er Omikron-variantens indtog en gamechanger på trods af sin meget større smitbarhed. Største problem for sundhedsvæsenet er ikke Coronapatienter men hjemsendelse og karantæne for ikke-syge

ansatte. Vi må reducere karantænetiden, men vente en uge eller to inden vi sætter fuld fart på genåbningen, til vi har set konsekvenserne af at der er 4 gange så mange daglige smittede som for en måned siden.

FE-skandalen viser i lighed med mink-skandalen en stor villighed hos regeringen til at ville bestemme, men en dårlig evne til at sikre sig den fornødne rådgivning og ekspertise inden man træffer drastiske beslutninger med store og vidtrækkende konsekvenser. Efter hybris kommer nemesis. Det kan true regeringens fremtid. Det er ikke kun regeringens medlemmer der handler hurtigt og overilet, uden tanke på de langsigtede konsekvenser, men hele den nuværende regerende elite. Husk at hovmod står for fald.

Grib ind i historien. Vær med til at sikre et globalt sundhedssystem. Lad os samarbejde om at stoppe sultkatastrofen i Afghanistan og få opbygget hele verdens økonomiske sundhed. Gå med i Schiller Instituttets kampagne. Tænk som LaRouche.

Zepp-LaRouche: "Det er ved at være sidste øjeblik" med hensyn til faren for krig mellem USA og Rusland

Den 19. jan. (EIRNS) – USA's udenrigsminister Antony Blinken indledte onsdag den 19. jan., tre dage med kritiske møder i Europa, for at diskutere Ukraine-krisen og Ruslands ufravigelige insisteren på, at hvis sikkerhedsforhandlingerne med USA skal fortsætte, skal Rusland modtage skriftlige svar på hvert af de punkter, der er rejst i de to udkast til

traktatforslag, som de præsenterede for verden den 17. december. I disse traktatforslag, det ene med USA og det andet med NATO, fastslås det, at Ruslands nationale sikkerhed er alvorligt udfordret af den truende opstilling af NATO's avancerede våbensystemer på deres egen grænse og af den foreslåede optagelse af Ukraine i NATO-alliancen, og at Rusland derfor skal have skriftlige garantier for, at ingen af delene vil forekomme – ellers vil de selv træffe "militær-tekniske gengældelsesforanstaltninger".

Onsdag rejste Blinken til Kiev i Ukraine for at mødes med præsident Volodymyr Zelensky. Torsdag den 20. januar tager han til Berlin for at mødes med udenrigsministrene fra Tyskland, Frankrig og den krigsførende toneangivende britiske regering. Og fredag den 21. januar tager han til Genève for at mødes med den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov.

Blinkens tur er ikke bare endnu en omgang diplomati: Krig eller fred mellem USA og Rusland er på vippen. Putin har gentagne gange advaret om, at Rusland egenrådigt bliver nødsaget til at vedtage "passende militær-tekniske gengældelsesforanstaltninger", hvilket Gilbert Doctorow, en politisk analytiker med base i Bruxelles, mener vil omfatte opstilling af atombevæbnede SS-26 Iskander-M kortdistancemissiler til Hviderusland og Kaliningrad, for at true NATO's frontlinjestater og det østlige Tyskland, samt muligvis placering af atombevæbnede Zircon hypersoniske krydsermissiler til søs ud for kysten af Washington, D.C., som, påpeger Doctorow videre, "Rusland tidligere har erklæret kunne bruges til at ødelægge USA's hovedstad, inden præsidenten kunne flygte med Air Force One."

I sine samtaler med Zelensky satte Blinken tonen for sin samtale med Lavrov den 21. januar, ved endnu en gang aggressivt, udelukkende at give Rusland skylden for krisen, og kræve at de "nedtrapper" ved at stoppe udstationeringen af tropper på deres eget territorium, nær grænsen til Ukraine, eller være forberedt på at blive ramt af den brændte jords

økonomiske krigsførelse fra Vestens side.

Lavrov gentog for sit vedkommende, den russiske holdning efter samtaler den 18. januar med den tyske udenrigsminister, Annalena Baerbock: "Vi afventer nu svar på disse forslag (de to traktatudkast), som lovet, for at fortsætte forhandlingerne."

"Krigsfaren er større end nogensinde før, og vi står på randen af Tredje Verdenskrig", advarede Helga Zepp-LaRouche i dag. "Det er ved at være sidste øjeblik, og tingene må udvikle sig på den ene eller den anden måde i de kommende dage." Selv om der er et voksende kor af stemmer, der kalder på fornuft i USA og Europa, er briternes og deres amerikanske krigsparti-forbundsfællers kontrol over USA's politik ikke blevet brudt. Desuden, erklærede Zepp-LaRouche, drives nedturen til krig af det systemiske sammenbrud i det transatlantiske finanssystem, som nu er ved at komme ud af kontrol, som Lyndon LaRouche gentagne gange forklarede.

Men der er en anden dynamik i gang i verden, nemlig den fremvoksende omgruppering af nationer på alle kontinenter omkring Kina og Rusland og Bælte- og Vej-initiativet som et alternativ til den malthusianske affolkningspolitik, der fremmes af det døende transatlantiske system. Et tegn på dette er Irans præsident Ebrahim Raisis besøg i Moskva, hvor en 20-årig pakke af udviklingsaftaler er til drøftelse. Et andet er det kommende besøg af den argentinske præsident Alberto Fernández i Moskva og derefter i Beijing, hvor han planlægger at underskrive et aftalememorandum om Bælte- og Vej-initiativet.

Hvis USA fortsat er fjendtligt indstillet over for dette politiske alternativ og fortsætter med at forsvare City of London og Wall Streets bankerotte system, vil verden efter al sandsynlighed glide i retning af en termonuklear krig. Hvis USA tilslutter sig Bælte og Vej-initiativet, som Lyndon LaRouche anbefalede fra starten, er udsigterne for fred og

udvikling fremragende.

Vi tilslutter os Helga Zepp-LaRouches opfordring til at gøre 2022 til Lyndon LaRouches år og til at vedtage hans politik.

Billede: public domain

For Afghanistan og resten af verden: Fremad med “Operation Ibn Sina”!

Den 18 januar (EIRNS) – Schiller Instituttets internationale seminar den 17. januar, “Uretfærdighed et hvilket som helst sted er en trussel mod retfærdighed overalt: Stop mordet på Afghanistan”, fremmede Helga Zepp-LaRouches “Operation Ibn Sina” ud over dens oprindeligt målrettede og allerede delvist vellykkede rolle med at “prikke til samvittigheden” i den transatlantiske verden. I denne verden af “fortællinger” og “spin” er regeringer i øjeblikket bevidst involveret i den potentielle “hævnerrige udsultning” af millioner af mennesker. Men nu, hvor medicinens “Adolph Eichmann”, Ezekiel Emmanuel, forsøger at erklære, at massedød som følge af Covid-infektion, herunder gennem varianter, der endnu ikke er blevet opdaget, allerede er “endemisk” i USA [“Det vil blive her. Vi må lære at leve med det”], er der allerede en forarget reaktion fra det medicinske personale og deres fagforeninger.

“Operation Ibn Sina” er ikke, og har aldrig kun været gældende for Afghanistan. Den er i sig selv en form for medicin, der skal kurere den epidemi af transatlantisk “fordærvet

lige gyldighed“, som heldigvis endnu ikke har bredt sig til hele verden. “Operation Ibn Sina” kan imidlertid være den eneste effektive måde at forhindre, at massedøden bliver ordineret til USA’s og Europas fattige, ældre og immunsvækkede som en “beklageligvis nødvendig spareforanstaltning”. Hvis vi afstår fra at redde Afghanistan og undlader at samarbejde med Rusland, Kina, Indien og andre nationer om at etablere en verdenssundhedsplatform i løbet af dette år, så falbyd en hvilken som helst bogholders løgn, men “spørg ikke om hvem klokken ringer for – den ringer for dig”.

Samme dag som Schiller Instituttets seminar, talte Kinas præsident Xi Jinping på Davos World Economic Forum om emnet: “Gå fremad med tillid og beslutsomhed, for i fællesskab at skabe en bedre verden efter COVID”.

Her er et uddrag af Xis bemærkninger: “Vi må gøre alt, hvad der er nødvendigt for at fjerne pandemiens skygge, og sætte skub i den økonomiske og sociale genopretning og udvikling, så håbets solskin kan lyse op i menneskehedens fremtid.

Verden gennemgår i dag store forandringer, som vi ikke har oplevet i et århundrede. Disse forandringer, som ikke er begrænset til et bestemt øjeblik, en bestemt begivenhed, et bestemt land eller en bestemt region, repræsenterer de dybtgående og gennemgribende forandringer i vores tid. I takt med at tidens forandringer kombineres med den pandemi, der kun forekommer én gang for hvert århundrede, befinder verden sig i en ny periode med turbulens og forandring. Hvordan kan pandemien bekæmpes, og hvordan kan vi opbygge en verden efter COVID? Det er vigtige spørgsmål, som alle mennesker i hele verden er optaget af. Det er også vigtige og presserende spørgsmål, som vi må besvare.

Som et kinesisk ordsprog siger: “Verdens dynamik blomstrer eller aftager, verdens tilstand går enten frem eller tilbage”. Verden udvikler sig altid gennem bevægelsen af modsætninger; uden modsætninger ville intet eksistere. Menneskehedens

historie er en fortælling om at opnå vækst ved at imødegå forskellige prøvelser og udvikle sig ved at overvinde forskellige kriser..

..Stærk tillid og samarbejde er den eneste rigtige måde at besejre pandemien på. At holde hinanden tilbage eller at skyde skylden over på hinanden, ville kun medføre unødige forsinkelser i indsatsen og distrahere os fra det overordnede mål. Der er brug for at lande styrker det internationale samarbejde mod COVID-19, gennemfører et aktivt samarbejde om forskning og udvikling af lægemidler, opbygger flere forsvarslinjer i fællesskab mod coronaviruset, og fremskynder bestræbelserne på at opbygge et globalt sundhedsfællesskab for alle. Det er særlig vigtigt at udnytte vaccinerne fuldt ud som et effektivt våben, sikre en retfærdig fordeling af disse, fremskynde vaccination og afslutte den globale mangel på immunisering, for virkelig at beskytte befolkningernes liv, sundhed og levebrød....”

Husk også på bemærkningerne fra Anna Popova, den russiske leder af den Statslige tjeneste for tilsyn med forbrugerbeskyttelse og menneskelig Velfærd – i realiteten Ruslands pendant til USA’s militære sundhedschef – til konferencen i december for de ni nationer i Fællesskabet af uafhængige Stater (SNG) om krigen mod pandemien. “I betragtning af vores staters nærhed, de fælles epidemitrusler og integrationsniveauet, er en af vores vigtigste opgaver at opbygge et fælles system for respons på epidemier og nødhjælp”, sagde hun. På samme konference talte selveste præsident Vladimir Putin om “fælles videnskabelige aktiviteter, udvikling af medicin og forebyggende lægemidler, samt udveksling af testudstyr og midler til at overvinde denne sygdom”.

Dr. Joycelyn Elders foreslog, ved afslutningen af seminaret på Martin Luther King-dagen, at Komitéen for modsætningers Sammenfald, udsender et “Medicinsk Manifest”, hvilket Helga begejstret tilsluttede sig. Døren er nu åben for USA’s

befolkning for at kræve den generelle velfærds klausul i forfatningens præambel tilbage og gå sammen med andre nationer for at ændre den uretfærdighed, der nu udfolder sig i Afghanistan. Lyndon LaRouches bemærkninger fra Martin Luther King-dagen i 2004 bør læses af nogle, gennemgås af andre og tages til efterretning af alle for at opdage den "åbne hemmelighed" om, hvordan vores nuværende lovmæssige nedstigning til helvede kan vendes af en lovmæssig fornyet forpligtelse til menneskehedens fremtid og dens velstand.

Udvalgt billede: SulimanSallehi